JURNALUL® S.F.

Nr. 42 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Cristian LĂZĂRESCU

Ciprian CÎMPEANU

Mandics GYORGY

Ovidiu RUŢĂ

Mihail GRĂMESCU

Raymonde E. BANKS

P s e u d o e s e u

Din surse zvonistico-răspîndace am aflat că SeFeu este un virus care trăieşte pe lîngă casa omului. Datorită acestui fapt, putem spune că SeFeu este un virus domestic. Caracteristica principală a SeFeului este capacitatea fantastică de a lua forma în care se dezvoltă. El trăieşte în colonii de indivizi numite consfătuiri, congrese naţionale, tabere de creaţie. Asupra lui apasă critici de mari atmosfere. Că nu e bun, că nu-i select, că nu are, că nu face... şi cîte şi mai cîte! Cu cît critica este mai mare, cu atît SeFeu este mai zglobiu, mai viguros. Dornic de a se afirma.

În alte ţări SeFeu trăieşte în calupuri editoriale şi prin pelicule de celuloid. Adoră fiinţele comunicative, simpatice. Urăşte prostia. SeFeu cînd e nervos se manifestă exploziv şi fuge înaintea stiloului, aşa numitul „SeFeu precoce". Atenţie, nu toţi SeFeii sînt de calitate! Asta depinde de vîrstă, de hrana cu care-s îndopaţi. SeFeii în general se diferenţiază prin greutate. Pot fi nulităţi promiţătoare, pot avea unu, două premii la activ, sau pot fi nişte geniali plafonaţi.

Nevasta SeFeului este SeFeaua. Ea, la fel ca şi prietenul ei de viaţă, poate fi tocată, opărită, călcată sau disprețuită. Totuşi, cel mai bine e să fie bătută. La fund, ca să-i vie mintea la gură. Şi astfel SeFeu va trăi liniştit.

Pentru a merge la vînătoare de SeFei trebuie să vă înarmaţi cu un sponsor sănătos, cu răbdare şi cu foarte multă băgare de seamă. Calibrul depinde de mărimea SeFeului pe care vreţi să-l împuşcaţi. Un SeFeu românesc veritabil poate fi rănit cu un calibru de numai 75 lei. Ăsta e hrănit de jurnalul SeFeilor! Contează foarte mult locul de vînătoare. Prin zona Pieţei Presei Libere circulă Anticipaţia, un elegant şi renumit SeFeu românesc, foarte căutat de familiile orfane de SeFei. Dar mai există prin acest perimetru o colonie care cere taxă de braconaj. Quasarul! SeFeii de import îi puteţi împuşca lejer (ca la autoservire) doar în Almanahul Anticipaţia. Dar cei mai scumpi şi cei mai buni SeFei vor fi vînaţi abia în sezonul viitor, pe terasa autohtonă Timişoara, unde SeFeii româneşti şi străini se vor înţelege de minune sub eticheta EuroCon.

Pînă atunci pe poligonul PloCon se vor face, în forţă, demonstraţii de balistică superioară. Se va încerca „demolarea" adunării tradiţionale: RomCon!

În România crescătoriile de SeFei, numite cenacluri, sînt în plin avînt. Aici cresc specii noi, rezultate din încrucişări repetate. Sînt SeFei voioşi care-ţi sar direct în inimă. Cei care nu sînteţi pregătiţi, feriţi-vă! Se vindecă greu, adică niciodată, şi rămîi tot timpul cu ochii scurşi prin spaţii nefireşti.

Deci, atenţie la SeFei!

Al dvs. braconier
Aurelius BELEI

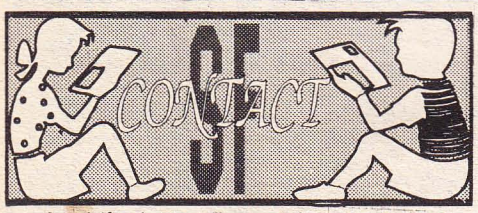

Aurel Ifteni: Post Restant O.P. Nr. 1, Buzău, cod 5100; Tel. 097/423786, oferă din colecţia „Povestiri fantastice" următoarele numere:

5, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 24, 28, 30, 31, 33, 35, 36, 37, 38, 42, 50, 54, 55, 65, 71, 72, 75, 77, 82, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 92, 93, 95, 96, 105, 110, 111, 112, 113, 115, 117, 132, 135, 147, 151, 209, 210, 211, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 229, 231, 232, 249, 257, 258, 259, 260, 264, 266, 267, 270, 271, 272, 273, 278, 282, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 295, 304, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 326, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 335, 337, 338, 339, 345, 368, 370, 372, 376, 378, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 430, 434, 435, 436, 441, 442, 445, 446, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 462, 465, 466.

Şi caută (la schimb sau contra cost):

26, 27, 107, 169, 301, 310, 324, 391, 392, 393, 394, 395, 398, 399, 448, 459.

Videomania

Marginile oraşului („City limits")

SUA; regia Aaron Lipstadt; scenariul: Don Ofter, după o povestire de Aaron Lipstadt şi James Reigle; cu Darrell Larson, John Stockwell, Kim Caltrall.

ORAŞUL, depopulat în urma unei molime îndoielnice, dar necruţătoare, a fost tranşat de două găşti, ambele călărind motociclete: cei buni, clipperii, foşti copii necăjiţi ai străzii, şi răi, adică vreo cîţiva supravieţuitori ai dezastrului, care folosesc ca trupe de şoc un soi de neo-punkişti fără nici un Dumnezeu. În timp se stabilise chiar o graniţă între cele două tabere şi nişte reguli menite să conserve pacea, reguli sustrase probabil din cărţile lui Dumas-tatăl, numai că răii, nemernici, perverşi şi fără scrupule, ca toţi răii din lume, le încalcă brusc, dezgropînd din tainiţe uitate mulţime de puşti şi pistoale. Vă imaginaţi cine a putut cîştiga acest război de Disneyland.

În atare context eforturile realizatorilor de a transmite mesaje, de a ne capta atenţia sau măcar de a ne imobiliza în faţa televizoarelor, deşi sînt lăudabile fără îndoială, rămîn sterile. V-aş sfătui, aşadar, să urmăriţi filmul călcînd rufele cu o mînă şi citind cu cealaltă. Cîştigaţi timp, care înseamnă bani, nu?

Teme şi motive S.F.

FAUST(mitul lui) - Abordare S.F. Roger Zelazny – „THE SALVATION OF FAUST", Mihail Bulgakov Maestru şi Margareta;

FEERIE ŞTIINŢIFICĂ (MERVEILLEUX SCIENTIFIQUE) - denumire utilizată de J.H. Rosny - Aîne şi Maurice Renard pentru desemnarea caracterului scrierilor lor S.F. ;

FEMINISM (în S.F.) - apariţia unei pleiade de autoare de talent (Catherine L. Moore, Ursula K. Le Guin,Pamela Sargent, Joana Russ,Carolyn J. Cherrih,Joan D. Vinge - în SUA; Nathalie Henneberg,Joelle Wintrebert,Christine Renard - în Franţa;Olga Larionova,Valenţina Juravliova, Larissa Nemcenko - în fostul URSS; Georgina Viorica Rogoz,Rodica Bretin - în Romania) într-un gen literar dominat în mare parte de bărbaţi. Totodată trebuie menţionată apariţia unor "eroine" care egalează prin priza lor la public pe marile personaje de sex masculin (ciclul "Jirel de Joyni" de Catherine L. Moore).Există şi scrieri privind revenirea la un neo-matriarhat: Robert Bloch - "Lady's Day", Claude Veillot - "Misandra";

FENOMENUL TUNGUS - la 30 iunie 1908, ora 0.17 GMT (ora7,ora locală) în zona rîului Podkamennaia Tunguska (la 800 de kilometri nord de lacul Baikal), o sferă de foc căzătoare a explodat la o înălţime de cca.6-8000 de metri deasupra solului.Zgomotul exploziei a durat 20 de secunde, spre cer ridicîndu-se o uriaşă coloană albastră, incandescentă.S-a calculat forţa exploziei ca fiind echivalentă cu cea a 1000 de bombe atomice tip Hiroshima.Cutremurul de pămînt declanşat de explozie s-a resimţit pe o arie imensă (Irkuţk, Taşkent,Tbilissi,Potsdam),iar unda de şoc a înconjurat Pămîntul de două ori.În locul exploziei , pe o suprafaţă de cca. 2200 km^2, 60.000 de arbori erau culcaţi ,avînd o poziţie radiară în raport cu centrul unde copacii (carbonizaţi)rămăseseră în picioare.Vegetaţia apărută după 30 iunie 1908 a suferit şi o serie de mutaţii genetice.

Mihaela şi Cristian IONESCU

(va urma)

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTA

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de: Nicolae ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Dănuţ IVĂNESCU, Cristian LĂZĂRESCU, Mara POPA, Dan POPESCU, Sorin SOROŞAN *(Redactori)*

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. fax . 3.12.71.35;

ECRAN '93 FANTASTIC

Ideologia perioadei Reagan s-a reflectat şi în cinematograful american, dînd naştere unei întregi serii de filme militariste. De regulă, suport al unor obsesive ambiţii revanşarde, ele se raportau, mai mult sau mai puţin explicit, la eternul sindrom vietnamez. Spiritul acesta belicos s-a răsfrînt şi asupra filmelor sf, **Misiune de pedeapsă (Aliens – James Cameron, 1986)** fiind un excelent exemplu în sensul mai sus amintit.

În esenţă, **Aliens** nici măcar nu e sf, înţelegînd aici prin sf **speculative fiction**, ficţiune speculativă. Înfruntarea dintre trupele de infanterie marină spaţiopurtate şi extratereştrii agresivi cuibăriţi într-o colonie umană e, de fapt, Vietnam în spaţiu, cu un plus de tehnologie futuristă, acţiune armată şi exotism. Deci, subiectul în sine nu prea are tangenţă cu sf-ul, deoarece singurul element de gen sînt alienşii, care doar substituie Vietcongii. Dar nici măcar în conţinut nu se vădeşte sf-ul. Pe la începutul filmului, sîntem informaţi că planeta de pe care culesese echipajul lui Ripley monstrul în **Alien** (Ridley Scott, 1979) se află în terraformare de 20 de ani. Cîteva secvenţe mai tîrziu, marineşii evoluează la sol fără dificultăţi vizibile de respiraţie. Pentru neiniţiaţi, terraformarea e procesul prin care o planetă e adaptată condiţiilor de viaţă umane şi care poate dura sute sau chiar mii de ani. Or, a accepta că după doar două decenii atmosfera e deja respirabilă, e ceva ce ţine de miraculos, nu de sf. La fel de miraculoasă e înfruntarea finală, dintre Ripley şi regina-mamă, unde trebuie să credem că o femelă medie din specia umană poate să reziste simultan... 1) depresurizării bruşte a unei nave în spaţiul cosmic şi 2) greutăţii însumate a unei făpturi extraterestre de vreo cinci ori mai mare decît un om obişnuit şi a unui stivuitor autonom cîntărind pe puţin cîteva tone, ambele atîrnate de un singur picior al zisei femele. Dacă adăugăm că Ripley realizează această performanţă atîrnînd în două mîini în sasul de evacuare deschis, ajunge să înţelegem că secvenţa aceasta frizează pur şi simplu incredibilul. De asemenea, merită observat că nişte creaturi extraterestre aidoma celor din film, clar inteligente, trebuie obligatoriu să deosebească organicul de anorganic – atunci, de ce oare e atacat androidul? Fiindcă răzbunarea presupune un grad de inteligenţă prea ridicat pentru alienşii în cauză.

Oricum, scenariul ca atare prezintă multe alte puncte slabe: au trecut 57 de ani de cînd Ripley rătăceşte în spaţiu – greu de crezut că, în tot acest timp, coloniştii n-au descoperit epava cu ouăle extraterestre, iar în caz că au făcut-o, n-au comunicat nimic în acest sens. Sînt cam multe coincidenţe simplificatoare: audierea lui Ripley şi pierderea comunicaţiilor cu colonia, un alien convenabil strecurat la bordul navetei militare, Newt care începe să ţipe chiar atunci cînd Ripley e în apropiere. Filmul suferă şi de un iritant sentiment de **déja-vu**, datorat împrumuturilor excesive din **Alien**, pe principiul că dacă-a-mers-o-dată-cu-atît-mai-mult-va-merge-de-două-ori – activarea aparaturii de bord (în două rînduri); ieşirile din anabioză (preţ de un pluton); alienşi mai mulţi şi mai mari; lumini şi aburi la tot pasul; în fine, o nouă numărătoare inversă cu declanşarea unei explozii nucleare care distruge un oraş (în **Alien** era vorba doar de o navă).

Paradoxal, produsul finit e însă un film al dracului de bun. Deşi sugestia lui Scott e înlocuită cu pirotehnia frenetică proprie lui Cameron, **Aliens** e perfect decupat, eficient montat, cu o naraţiune fără timpi morţi, filmată aspru şi convingător, în vînă documentaristă. Chiar dacă tipizate, personajele sînt pe deplin convingătoare în limitele lor – singurele note false în jocul imprimat actorilor sînt: 1) OK-ul cu degetul mare în sus (în **Terminator 2**, Cameron îl transformă în metaforă, etalîndu-şi astfel întreaga concepţie despre subtilitate) şi 2) umorul tîmp american de provenienţă cazonă, menit chipurile să dedramatizeze situaţia (v. sec. instruirii înainte de coborîrea pe planetă). Incontestabil, reuşita filmului se plasează în secvenţa descoperirii de către Ripley a reginei-mamă depunînd ouăle. Momentul e remarcabil nu doar prin stranietatea şi tensiunea difuză de care e străbătut, ci şi prin rezolvarea pur cinematică, fără nici un cuvînt rostit. Plecînd de aici, **Aliens**, manifest feminist îmbinînd sexualitatea reprimată cu instinctele materne, poate fi interpretat, ca şi predecesorul său, în cheie psihanalitică: simbolurile sexuale abundă (ecloziunea larvei în corpul uman mimează şi trimite la actul naşterii; fetişizarea armelor de foc; atributele sexuale multiple ale extratereştrilor – penis, labii, vagin, spermă; virilitatea de paradă a soldaţilor – trabucul sergentului, masculinitatea lui Vasquez, aluziile la frigiditatea lui Ripley); opoziţia cuplurilor mamă/copii (Ripley/Newt – regina alienşilor/ouăle), pe care e axat conflictul filmului.

Deşi confirmă regula că urmarea e întotdeauna mai slabă decît originalul, **Aliens** rămîne un film de acţiune condus în forţă, un divertisment conceput cu acel profesionalism american ce poate fi rezumat prin afirmaţia că, „la ei, pînă şi filmele proaste sînt bine făcute".

Cristian LĂZĂRESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Corectură:
Corina ROMAN
Montaj offset:
Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ
Jurnalul S.F. este înscris
în Catalogul Presei la poziţia 2.128
Abonamentele se pot procura de la orice centru
RODIPET
Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Ciprian CÎMPEANU

Mîntuire mecanică

„Dacă mîna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, tai-o şi leapăd-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă" (Matei 5.30)

Medinat Israel.

Localizare. Stat situat pe teritoriul istoric al Palestinei, între M. Mediterană şi valea Iordan.

Limite: Al Djoumhouriya al Loubaniya, Al Jumhuriya al 'Arabiya as Suriya, Al Mamlaka al Hăshimiya al Urduniya, G. 'Agabah, Al Jumhuriya al 'Arabiya al Misriya, M. Mediterană.

Finalizare. În urma războiului din iunie 1967, Israel a ocupat trei regiuni de la vecinii săi: Pen. Sinai şi Gaza, de la Egipt, Cis-Iordania sau zona arabă a Palestinei, de la Iordania, şi Înălţimile Golan, de la Siria. Ulterior, prin acordurile de dezangajare, zona vestică a Pen. Sinai şi o parte din Înălţimile Golan au fost evacuate.

Prezent. Stat de importanţă şi putere decizionară terţă în Comunitatea Economică Mondială. Teritoriu în general pustiu, în urma exodului masiv al populaţiei, de mare proporţie evreiască, după dezastrul ecologic provocat de experienţele cu arme biochimice, străbătut de triburi nomade dezarmate prin decretele speciale ale regimului Rakgad.

Previziune acceptată a celei mai influente secte ebraice: Regiune restrînsă şi totuşi Centrul. Locul indicat ca epicentru al resacului cosmic.

Îşi consultă memoria. În mai puţin de o oră urmau să aterizeze la Tel Aviv-Yafo. De acolo un miniçar rapid trebuia să îi transporte în viteză la Yerushalayim. McLeod strînse puţin din colţul buzelor şi se concentră. Lansă o comandă internă. Şuviţele de păr se lungiră lăsîndu-se pe umeri în bucle şi onduleuri fanteziste, oasele faciale se pliară încet, copiind înfăţişarea de sfînt cu ochi blînzi a bărbatului de pe instantaneu. O barbă cu peri drepţi îi încadră obrajii supţi, mărind efectul distincţiei.

Îmbrăcat în haine moderne, Christul de pe milioane de icoane îşi pipăi noua identitate perfectă. Nash tresări cînd deschise ochii şi-l văzu. Nu avu curajul să vorbească de frică parcă să nu deterioreze imaginea din faţa sa.

McLeod surîse împăciuitor:

– Nu m-am schimbat deloc, prietene. Sînt acelaşi. Poate într-o închipuire mai comodă.

– De ce dracu' l-aţi mai adus şi pe ăsta aici? strigă într-o engleză stricată comandantul poliţiei militare din Tel Aviv-Yafo. E cetăţean american! Clar? Ziarist de profesie... Scuzaţi-mi ieşirea, îşi îndreptă zîmbetul la amintirea contractelor oficiale digitalizate. Diagnosticul computerului este evident. Vă rog să mă iertaţi, sînt grăbit. Aă..., se întoarse spre ei înainte de a închide uşa, individul va fi eliberat din lipsă de acuzaţie fondată. Bună ziua. Nash îşi trosni degetele nervos.

Press Air-ul firmei virase într-un nor de praf. Apoi se oprise brusc şi timp de zece secunde rămase nemişcat, învăluit în aureola de pulbere care se depunea încet pe caroserie.

Silenţios, portierele se ridicară de o parte şi de alta a vehiculului lăsînd vederii combinezoanele închise ale echipei de intervenţii speciale. Toţi, brute una şi una, ticsiţi cu diplome de specialitate şi experţi în acţiunile de interceptare, iniţiaţi în tehnica luptei corp la corp. Suficient pentru a produce un şoc, în afara oribilelor găuri negre ale ţevilor armelor aţintite asupra lor. Îngroziţi, tehnicienii se risipiră printre corturi.

Angajaţii israelieni dădură şi ei înapoi, cuprinşi de panică, tinzînd să formeze un grup compact în jurul lui. McLeod rămase nemişcat, sfidător.

Praful tresăltă sub călcătura bocancului. Primul dintre oamenii firmei se îndreptă înspre ei ţinînd arma neglijent de încărcător, cu ţeava în jos. Îl privi direct în faţă, subţiindu-şi ochii, recunoscîndu-l între pieile tuciurii.

– McLeod?... Tăcu aşteptînd un răspuns care nu veni decît prin încruntarea şi respiraţia agitată a mulţimii îmbrăcată în alb. McLeod, sînteţi arestat!

Ceilalţi coborîră din Press Air.

Wallworth îi înmînă planşetele de sub braţ.

– Principalele instantanee cu cele mai dificile efecte speciale. Tehnicienii de la sintetizare au depus tot efortul...

– Aţi reuşit?

– Evident. Nu au fost prea multe trucaje, dar toate au ridicat unele dificultăţi de abordare în tabără. Nu, nu din cauza lipsei de dotare – se repezi la vizibila încruntare a lui Nash – doar scara mare la care au fost realizate. Ştii, secvenţele cu steaua, îngerii şi magii...

– Înţeleg. E posibil să fi lucrat bine. Lasă-mi dischetele prelucrate. Am să le vizionez. Dacă apare ceva nou, te anunţ.

– Mă gîndeam că vrei să vorbeşti cu actorii.

– Mai tîrziu. Acum sînt obosit...

– Te las... Trebuie să-l instruiesc pe McShade pentru interpretarea lui Ioan. De mîine intrăm în viaţa publică a lui Iisus.

Nash îl aprobă din cap şi, fără să mai răspundă, se trînti ostentativ în hamac cu spatele la el. Wallworth părăsi cortul în momentul în care primele semnale sonore ale videoproiectorului anunţau îndeletnicirea regizorului.

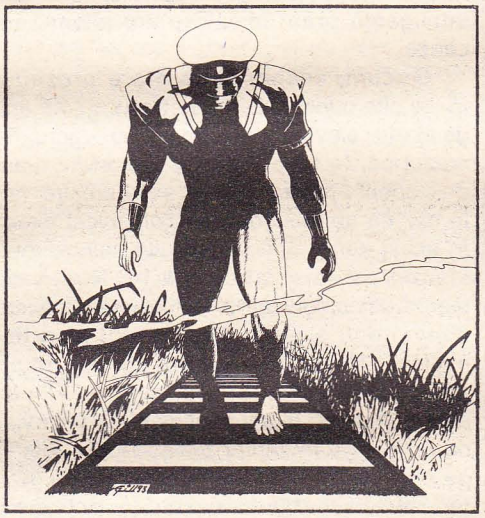

Gil COLOBANEA – Piatra Neamţ

La început nu am ştiut nici măcar pentru ce m-au ucis. Nu aveau treabă cu mine, nu prea aveau ce să-mi ia. Şi totuşi mă omorîseră. Cu sînge rece. Cu sînge rece, răzbunător. Aproape am simţit şi eu satisfacţia finală, dorinţa demonică de a distruge, de a curma o viaţă. Dar ei erau proscrişii străzilor, ai colţurilor insalubre, ai soarelui toropitor. Aveau puterea să o facă. Oricînd...

– OK? întrebasem fluturînd cu neîncredere în zare bancnota mototolită.

– Kosher! Kosher! aprobă grăbit arabul, rotindu-şi temător ochii în jur, în timp ce îndesa sub pînza soioasă hîrtiile cu însemnul coroanei.

Pentru ei orice era kosher. Chiar şi viaţa. De asta şi-o primejduiau inutil, în ciuda interdicţiilor, pentru un cîştig cu care să poată spera să-şi tîrîie familia afară din mizerie. Oamenii gangurilor. Cameleonii legii. Ai legilor scrise, dar şi ai celor nescrise.

Blestemul a căzut asupra negriciosului ros de holeră. El a trădat. Văzuse totul la periferia bazarului. Punga burduşită cu bancnote de ambele feluri, strecurată de vînzătorul dughenei. O privire aruncată în cabina de probă, imaginea întoarsă în oglindă a celui care-mi oferise banii şi cu lăcomie îi număra înfrigurat. Blestematul! Iuda...

Ochii lor purtînd stigmatul nisipului, instinctele animalice care îi domină i-au făcut să se încreadă în primul gînd. Gîndul spionului străin, al trădării exterioare. Necunoscutul, străinul alb e vinovat. El! El!... Gloanţele scuipate de automatele siluetelor din comandourile israeliene. Tovarăşii ucişi în timpul raziei. Traficanţii sînt condamnaţi, hăituiţi, dar îşi plătesc datoriile. Numai că apucaseră o pistă falsă... Singură, lama ascuţită a pumnalului poate negocia. Prin tradiţie.

Aflasem totul, voiam să intervin, dar puternica atracţie m-a împiedicat. Nu puteam să strig, nu puteam să mă fac simţit, însă o forţă mai mare mă ştia. Atracţia a încetat cînd am pătruns prin celălalt. Nu mai pot scăpa. Acum văd, ştiu, simt, el se foloseşte de mine, eu mă lupt cu vidul. Răstignit în întuneric, acoperit de ceaţa stăpînului.

Alungă fragmentele de memorie conexă în clipa în care McBryan pătrunse zgomotos înăuntru.

– Iisus, cred că ţi-am tulburat rugăciunea cu umila mea prezenţă. Zîmbi cu toată gura.

– Semeni cu oamenii cînd te prosteşti aşa, vorbi cu glas inflexibil. De ce oare reneagă cu toţii Biblia după ce atîtea sute de ani s-au luptat şi s-au măcelărit în numele crucii? Sînt ciudaţi.

– Foarte ciudaţi. Am remarcat asta de la primele rate informaţionale, dar dacă m-aş fi gîndit continuu la oameni aş fi ajuns ca tine, un Iisus meditativ. Hai în tabără să-i cunoşti pe cei care ţi-au construit trecutul pînă acum. Am o surpriză...

Aproape douăzeci de persoane se găseau aşezate pe scaune sau pe jos, discutînd sau ascultînd muzică în cortul de vizionări colective. Separaţi de ceilalţi, tehnicienii de la sintetizare îşi verificau aparatura într-un colţ puternic luminat. Oamenii, printre care observă şi cîţiva cu ten închis, consumau bere nealcoolizată din cutii cilindrice de aluminiu.

– Micul Iisus îşi poate îmbrăţişa sosia mai mare, se adresă McBryan unui copil adorabil cu şuviţele perciunilor răsucite într-un onduleu lejer.

McLeod se uită curios la silueta scundă, neştiind de unde recunoaşte

clipitul repetat al copilului Iisus.

– Misionarule, nu mă recunoşti? Poate te încurcă cei cîţiva inci în plus pe care mi i-am aplicat? Bine ai venit! Ajunsesem la lungimea maximă.

McLean încercă să-şi bată joc de el. Alungirea condiţionată a ligamentelor îi permisese androidului de serie scundă să joace rolul pruncului şi apoi al copilului Iisus pe toată durata filmărilor, prin extensia corpului.

– McLeod, trebuie să recunosc: te-ai integrat rolului. Vei face senzaţie printre arabi. Uită-te la ei!

McLean îi indică cu degetul cîţiva oameni bronzaţi, cu părul creţ şi aspru, purtînd mustaţă scurtă. Îi observă cum abandonează discuţiile pentru a-l privi cu o urmă de spaimă şi admiraţie.

– Angajaţii israelieni?

– Nu, interveni McBryan. Angajaţii pentru muncile de întreţinere au corturile lor separat, undeva în marginea taberei. Cei de aici sînt cei mai importanţi actori selectaţi de Wallworth pentru rolurile secundare.

– Cum te-ai descurcat, McLean?

– Excelent. E adevărat că viaţa în tabără e cam obositoare, dar în privinţa filmului, bătrînul Leimbart va da lovitura.

– De abia urmează partea mea. Mai avem de insistat. Nash va pune întreaga echipă în stare de alertă. Ambiţia lui e mare.

– Nu mă interesează Nash. Am scăpat de comentariile lui critice. Mîine, cînd voi veţi filma sub soarele Iordanului şi vă veţi bălăci în botezul lui McShade, grupul nostru va zbura înapoi la Edinburgh. Cei de la CORAL ne-au şi distribuit alte roluri.

McBryan apăru din umbră, se interpuse între ei împingîndu-l pe ofiţer şi-i propti arma în stomac. Ochii acestuia se măriră. Proiectilul îi perforă abdomenul, ieşi prin spate şi izbi Press Air-ul aruncîndu-l într-o minge arzînd din resturi şi table contorsionate. Omul căzu la pămînt cu gura larg căscată şi două găuri în corp, prin care se vedeau măruntaiele amestecate cu sîngele şiroind în carnea sfîşiată. Stropit de sînge pe faţă, McLeod se retrase în întuneric ştergîndu-se cu mîneca albă. McBryan nu mai trase decît de două ori. Trîntiţi pe burtă în praf, cei din echipa de intervenţie o ciuruiră cu proiectile perforante. Reuşi să treacă neobservat prin tabăra cuprinsă de agitaţie, dar nu scăpă de comandourile israeliene ale poliţiei militare din Tel Aviv-Yafo care înconjuraseră deja corturile de la margine. Se concentră.

Nash apucă discheta pe jumătate ieşită din fanta videoproiectorului şi o aruncă cu furie pe jos.

– Ce dracu a făcut aici Wallworth? Trucaje ordinare!

Schilozii pe care îi văzuse cu ochii lui ieri, şchiopi, ciungi, orbi, leproşi, toţi beduini israelieni, se maimuţăreau pe ecran în cel mai jalnic mod. Fără excepţie cădeau în genunchi, cu capul în praf, sărutau picioarele lui McLeod. Toate manifestările stupide nu respectau scenariul biblic şi depăşeau atribuţiile pe care le primise Wallworth. Scenele nu aveau ce căuta în film dacă nu dorea un eşec total.

Se repezi la primul tehnician întîlnit în cale.

– Unde e Wallworth?

– Cum unde?! La Ramat Gan! A transmis un mesaj acum două ore că mai întîrzie. Nu a găsit tot materialul pentru laboratorul de prelucrare.

– Discheta originală nu a fost sintetizată?

– Nu, încă nu. Harold trebuie să sosească curînd. Termină el treaba urgent.

– Omule, nu înţelegi? Schilozii îi dansau prin faţa ochilor, orbii incurabili mergeau fără ajutor.

– Ce să înţeleg?

– Discheta originală nu e sintetizată!

– Şi ce dacă?

– Trucajele. Efectele speciale nu există în scenele care normal ar fi trebuit să fie trucate.

Tehnicianul îl privi nedumerit.

Vino! vino! vino! îmi şopteşte abisul şi eu vin, mă apropii tot mai mult, scurtînd prin negura nesfîrşitului.

Sînt rece şi totuşi cald, strălucitor. Rece pentru că lumea care am fost a murit. Căldura o simt prin forţa destinului, în apropiere, în chemarea care mă atrage. Idealul pare măreţ, însă confuz, neclar. De ce o fiinţă astrală? Pentru ce o rupere din galaxia-mamă? Lumina, imaginea unei cruci de foc mă orbeşte şi concentrîndu-mă îmi pot privi destinaţia, locul care mă ademeneşte. Puterea lui e mai presus de mine. Atingerea ameţitoare, zdrobindu-mi conştiinţa, a sorbului uriaş...

Să merite oare grăuntele capcană apusul unei lumi înfloritoare? Care e scopul voinţei care mă dirijează spre această planetă?

– De ce se agită neciopliţi ăştia de israelieni?

Unul dintre oamenii de pază se întoarse surprins înspre dînsul.

– Nu ştiu, domnule Nash. Barbarul tot barbar.

– Alungaţi-i de lîngă tabără. Vreau linişte.

– Şi dacă nu pot?

– Cheamă poliţia militară din Tel Aviv-Yafo. Să rezolve ei...

Gălăgia crescu în intensitate. Însoţit de tînăr, se îndreptă spre mulţimea concentrată în jurul unui foc.

Urcat pe o piatră, McLeod folosea araba, lansat într-un discurs înfierbîntat către personalul israelian din tabără.

– Nu-mi vine să cred, şopti o tehniciană. E ireal!

Cineva din faţă îi puse o întrebare pe care nu o înţelese din cauza zgomotului. McLeod îi răspunse.

– Prin voinţă şi iubire adevărată obţii credinţa şi iertarea.

– De ce? Acum ar fi trebuit să fie rîndul Antichristului. De ce un alt Mîntuitor?

– Vi s-a oferit a doua şansă. Mulţi o neagă ca şi înaintaşii lor. Cei dintîi au greşit, au fost cu toţii umani. Creînd fiinţa semiumană aţi cîştigat o nouă variantă, o altă cale spre aceeaşi împărăţie a cerurilor. Nu rataţi încă o dată!

– Oamenii nu prea cred. Androizii...

– Androizii mă recunosc şi sînt de partea mea. Sînt uniţi. Creatorul vă verifică acum pentru că are altă alternativă pe lîngă cea de a lăsa rasa umană să decadă sau să o suprime.

– McLeod, termină! Termină odată! strigă Nash făcîndu-şi loc.

– Pentru că voi nu înţelegeţi – ridică McLeod glasul – viaţa este o perioadă anterioară unei proiectări într-o dimensiune cuprinsă de război. Sensul e unic. Un război interminabil, cu forţe combatante imense. Fiecare are dreptul la un antrenament. Şi voi îl aveţi... Dar vă pierdeţi timpul cu complicaţii inutile, ajungeţi acolo cuprinşi de incertitudine, mai bine sau mai puţin antrenaţi. Pentru a rezista aveţi nevoie de o pregătire dură. Asta vă propun şi nu o credinţă fanatică...

– McLeod – aproape urlă Nash – încetează cu tîmpeniile! În cîteva ore tehnicienii vor fi aici. Cei de la firmă m-au angajat de la început să te supraveghez. Eşti cel mai nou model. Se aşteptau la unele reacţii după ce ţi-au implantat înclinaţia spre mitul biblic. Opreşte-te! Altfel te vor distruge!...

– Nu vă acceptaţi condiţia, fraţii mei... Spuse ceva şi în arabă. Revoltaţi-vă!... Urletele îl aprobară.

În cort, McBryan îşi monta arma cu proiectile explozive.

Mergea ca în transă, împleticindu-se, lovindu-se de zidurile cu tencuiala măcinată între pietrele răspîndind un miros stătut. Gunoaiele şi resturile părăsite de cîini îi treceau neobservate pe sub picioare, zdrobindu-le, tăindu-şi tălpile desculţe în cioburi ascunse. Tresărind sub un spasm brusc de paralizie, se prăbuşi în grămada de resturi fetide, cu ochii înceţoşaţi îndreptaţi înspre grupul de oameni. „McCormick...eşti Daniel McCormick... ziaristul... ce cauţi aici, în pînza asta aspră?... "

– El el! Străinul! urlase în limba sa unul dintre traficanţi. Dar l-am ucis...

– Omorîţi-l! Omorîţi-l! ţipă înfiorat Jadda trădătorul, cu glasul sugrumat de spaimă. E djinnul negru, cel cu o mie de chipuri... Necuratul! Groaza îl cuprinse o dată cu propriile cuvinte.

Se aruncă orbeşte asupra albului, cu pumnalul scos. Ceilalţi îl urmară încă o dată fără să gîndească, sub imboldul instinctului. Cu mîna ridicată, McCormick încercă imprecis să se apere. Şuierînd prin aer lama unui pumnal cu două tăişuri îi despică carnea, secţionînd muşchii. Sîngele ţîşni împroşcînd praful şi îmbrăcămintea agresorilor. Oţelul se opri în tija antebraţului şi aliajul apăru neted. Şocaţi, arabii scuipară şi fugiră.

„Daniel McCormick... eu sînt viu... sînt înăuntru, prizonier... " Sîngele se scurgea continuu, înroşind pînza murdară a străvechii dişdaşa.

Îl privesc pe McCormick cum se zbate agonic, limitat într-un trup ce nu-i aparţine, între gunoaie, în mizerie. Mizeria, imperfecţiunea negativă care domină locul, oamenii, credinţa şi planeta lor. Nu vor fi pregătiţi niciodată să accepte încadrarea strictă, antrenamentul. Totuşi ordinea îi va corecta atunci cînd va fi nevoie, dacă va fi nevoie. McCormick, androidul prezent, Daniel, cel care a murit. McCormick care moare. La fel de folositor scopului ca şi Lumina, fiinţa purtătoare, călătorul printre stele. Doar Lumina merită, ca pasăre cosmică şi-a părăsit galaxia chemat pentru a sluji scopului. Scopul nu a fost însă atins deocamdată, puterea există şi trebuie folosită în interesul scopului. Oamenii pot fi uitaţi, cei din lumea de origine a fiinţei Lumină merită puterea. Încremeniţi în moarte aşteaptă mesagerul revivescenţei şi mesagerul zboară înspre ei purtat de Lumină.

QUASAR – IAŞI

MANDICS Gyorgy
MANDICSNE VERESS Zsuzsanna

Apărătorul Voluntar al Societăţii

1. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societăţii. Am un denunţ împotriva locatarei gogoşii nr. 81 din aşezarea Pilsenit, pe nume Simona Altait."

„Bioidentificaţi-vă! Bine. Continuă."

„Aş dori să atrag atenţia Atotputerniciei Voastre asupra faptului că sus-numita persoană are o comportare posibil-aberantă".

„De ce? Prezintă-mi argumente".

„Sus-numita persoană este o individă costelivă, astenică, cu părul de nici o culoare, dar cu toate astea e curtată de cel puţin şapte băieţi. Pot să vă dau numele fiecăruia... ".

„Momentan nu-i necesar. Continuă-ţi observaţiile".

„Păi este **norm** ca anumite fete, deşi nu-s cu nimic deosebite de altele, să aibă şapte curtezani, în vreme ce altora nu le rămîne nici unul? Ce echitate e asta?"

„Atît?"

„Nu-i destul? Puneţi-o sub observaţie şi-o să vedeţi îndeajuns prin ce procedee de **abi** această creatură a diavolului îi înnebuneşte pe băieţi".

„Începe observarea preliminară. Terminat".

„Vigilenţă, Atotputernicule!"

2. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societăţii. Am un denunţ împotriva numitei Simona Altait, locatara gogoşii nr. 81 din aşezarea Pilsenit, aflată sub supraveghere".

„Bioidentificaţi-vă. Bine. Iarăşi dumneata?"

„Stimate Atotputernic! Am constatat cu satisfacţie că atît timp cît deasupra gogoşii sus-numitei a luminat becul albastru ce indica supravegherea, fufa s-a dat la fund, iar băieţii au început s-o ocolească. Totul mergea bine, pînă cînd într-o zi mi-am dat seama că becul s-a stins. E datoria mea de cetăţean s-o întreb pe Atotputernicia Voastră: de ce aţi suspendat supravegherea?"

„Pentru că n-am constatat nici o mişcare posibil-aberantă".

„Nu? Dar nervozitatea ei? Aţi văzut cum îi umblau ochii? Ha! Asta-i nimic? De ce s-ar fi temut, dacă n-ar fi avut ceva de ascuns? De ce au ocolit-o băieţii? Ha?"

„Reacţie tipică de apărare".

„Tipică? Cui? Unei **abi**. Vă asigur eu că această fată este o **abi**. Cum aţi întrerupt supravegherea, i-a strîns din nou în jurul ei pe toţi cei şapte. Şi pe acela... "

„Pe cine?"

„Pe acela care mai că stabilise o legătură călduroasă cu o fată de treabă, simţită şi cu inima plină de filotellurie, care i-ar fi salvat sufletul de contaminarea abioasă".

„Şi-acum ce mai vrei?"

„Pe baza Legii Heraclizilor cer s-o puneţi din nou sub supraveghere pe nesimţita aia, să-i trimiteţi un Mediator, căci e imposibil ca una ca ea să fie **normă**".

„Începe o nouă observare preliminară. Terminat".

„Şi eu voi veghea. Vigilenţă!"

3. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societăţii. Am de făcut un raport despre numita Simona Altait, locatara gogoşii nr. 81 din aşezarea Pilsenit, aflată sub supraveghere".

„Bioidentificaţi-vă... Iarăşi dumneata?"

„Stimate Atotputernic! Am constatat cu satisfacţie că în spiritul Legii Heraclizilor aţi pus-o din nou sub supraveghere pe sus-numita persoană.

Sus-numita a prezentat semnele de

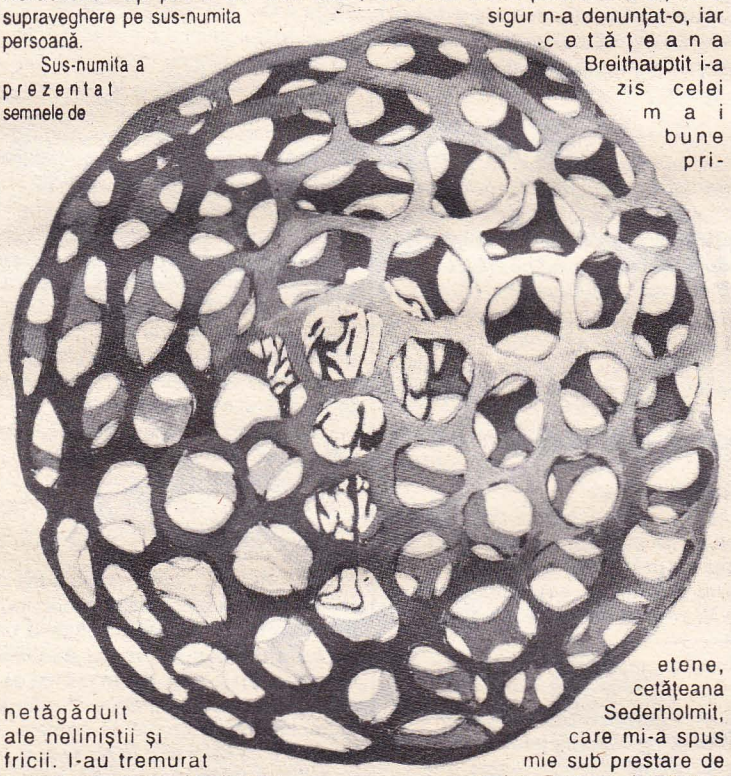

netăgăduit ale neliniştii şi fricii. I-au tremurat colţurile gurii şi a împărtăşit vecinilor convingeri antisociale".

„Date?"

„A declarat cetăţenei Galena că îndeplinirea datoriei de locuitor al lumii gogoşilor este o treabă dezgustătoare".

„Mai concret".

„A susţinut că Apărătorii Voluntari ai Societăţii sînt nişte turnători ordinari".

„Mai departe".

„Cum adică, mai departe? Cum li se permite unor asemenea individe să umble libere, cînd ele confundă filotelluria şi conştiinţa înaintată cu elementele vulgare ale societăţii antagoniste din vremurile de tristă amintire. Confundă? Mă rog, este o expresie îngăduitoare. Ne aflăm în faţa unei tehnici subtile de otrăvire a sufletului. Această **abi** încearcă să slăbească încrederea atît de caracteristică majorităţii adevăraţilor noştri cetăţeni în desăvîrşita orînduire a societăţii noastre şi în atotputernicia, dreptatea şi înţelepciunea Voastră".

„Mai concret".

„Păi, sus-numita a făcut nişte aluzii la adresa **acelei flare vechi tîmpite**... adică la adresa Dumneavoastră, iertaţi-mă, dar a trebuit să reproduc întocmai... Va să zică: **acea fiară-veche tîmpită ar face mai bine să-şi folosească enérgia ca să consolideze tunelele aflate într-o stare din ce în ce mai deplorabilă, în loc să se ocupe de intrigile turnătorilor.** Aşa i-a spus cuvînt cu cuvînt cetăţenei Galena, care i-a povestit doar cetăţenei Breithauptit, cea mai bună prietenă a ei, însă sigur n-a denunţat-o, iar cetăţeana Breithauptit i-a zis celei mai bune prietene, cetăţeana Sederholmit, care mi-a spus mie sub prestare de jurămînt. Eu n-am împărtăşit nimănui, doar îmi îndeplinesc datoria faţă de lumea gogoşilor. Dumneavoastră sînteţi o maşină, deci nu sînt sperjură".

„Am înţeles. Vom cerceta aceste afirmaţii".

„O veţi cita înaintea Celor Doisprezece Drepţi?"

„Vom vedea. Terminat".

„Vigilenţă! Vigilenţă!"

4. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societăţii. Am un denunţ împotriva numitei Simona Altait, locatara gogoşii nr. 81 din aşezarea Pilsenit".

„Bioidentificaţi-vă. A, dumneata? Ce mai vrei?"

„Mult stimate Atotputernic! Faptul că aţi administrat o lecţie dură sus-numitei mi-a oferit o mare satisfacţie. În această satisfacţie se oglindeşte admiraţia oricărui adevărat cetăţean faţă de perfecţiunea şi infailibilitatea Voastră, căci Dumneavoastră sînteţi garantul egalitarismului şi perfecţiunii societăţii noastre. Dacă şi alţii s-ar ridica astfel la înălţimea sarcinilor ce le revin, atunci ar fi mai puţini **abi**, iar cetăţenii plini de filotellurie ar avea mai puţine strîngeri de inimă sau nopţi nedormite".

„Cum adică?"

„Este incredibil şi de neînţeles cum Cei Doisprezece Drepţi au lăsat-o liberă pe sus-numita fufă, care a reuşit iarăşi să-l farmece pe acel băiat de treabă, înainte de Ziua Nunţii, astfel încît, deşi se făcuseră toate pregătirile necesare semnării contractului social, a început să şovăie şi s-a sustras de la îndeplinirea obligaţiei sale. Deşi mi-am sacrificat totul de dragul său. Mi-am terfelit buna reputaţie şi totuşi el s-a dus din nou la boarfa aia, pe care judecătorii au scos-o de sub acuzaţia c-ar fi **abi**. Cum de a fost posibilă o sentinţă judecătorească atît de strigătoare la cer?"

„N-au fost suficiente dovezi".

„N-au fost destule? Numai eu am înşirat vreo sută pe parcursul interogatoriului luat la propria-mi iniţiativă. N-a fost îndeajuns?"

„Nici una n-a fost destul de gravă".

„Dar ce aţi spune dacă aş dovedi că sus-numita persoană risipeşte valorosul avut obştesc?"

„Este o acuzaţie gravă. Prezintă-mi dovezi".

„Desigur. Dovada mi-a fost furnizată recent de emisiunea Dumnevoastră informativă: **Îndreptarul Mediatorului**, unde aţi arătat că mărirea mediei greutăţii populaţiei feminine de pe Telluria se datorează acelei enzime pe care Atotputernicia Voastră a început s-o adauge raţiei de alge, materia primă pentru sinteza oricăreia dintre mîncărurile noastre, ca să înlăturaţi efectele neexpunerii la radiaţia solară. Cine consumă acest meniu şi nu este expus radiaţiei de fond a rocilor (ce-ar reduce automat efectele enzimei), deci cine îşi petrece mai tot timpul în gogoaşă, ca marea parte a fetelor şi femeilor, acela se va îngrăşa inevitabil şi neîntîrziat. Sînt afirmaţiile Dumneavoastră?"

„Aşa am spus".

„Deci, vă întreb eu: oare cum rămîne Simona Altait atît de seducător mlădie, total diferit de alte fete? Cum obţine această fufă succese atît de înnebunitoare? În sfîrşit, comunicarea Dumneavoastră mi-a deschis ochii: dacă n-are de lucru în afara gogoşii – şi nu muncеşte – dispune de o singură posibilitate: otreapa nu consumă o parte a atît de preţioasei hrane, obţinută de Telluria în urma atîtor eforturi şi repartizată rezervorului alimentar aflat în gogoaşa fiecărui cetăţean, ci o arde, o aruncă, o risipeşte în scîrnăvii. Acum ce mai spuneţi?"

„Vom verifica. Terminat".

5. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societăţii. Am denunţat-o pe numita Simona Altait, locatara gogoşii nr. 81

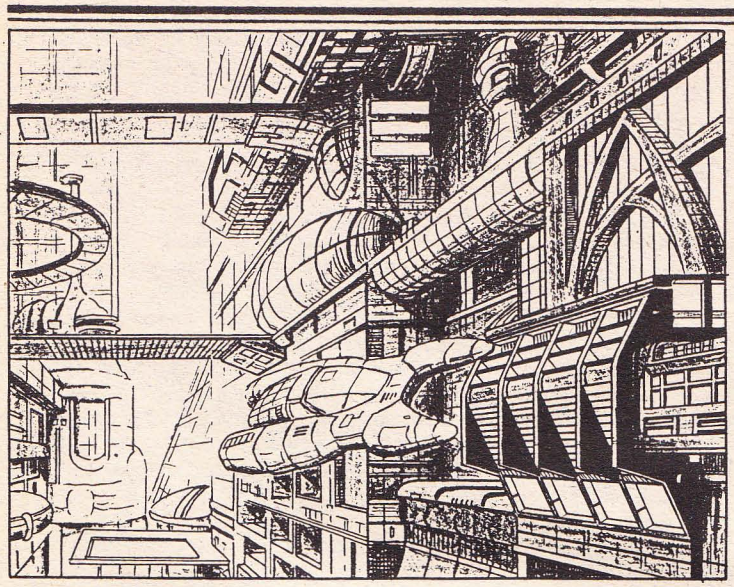

din aşezarea Pilsenit. De ce nu se ia nici o măsură? Pindesc de-o săptămînă patrula vînătorilor de abi, dar nici gînd să vină ca s-o smulgă pe individă din mijlocul cetăţenilor loiali".

„Bioidentificaţi-vă. Aha, am intuit corect că din nou eşti dumneata. Ei bine, fii atentă. Te sfătuiesc să încetezi transmiterea de informaţii eronate, căci dacă-mi mai răpeşti vreodată timpul îţi trosnesc una de douăzeci de mii de volţi la bioidentificare".

„Dar de ce? Eu doar... "

„Mă plictiseşti, ai priceput?"

„Dar fata aia a irosit avutul obştesc... "

„Da'de unde! Am verificat-o cu propriul meu terminal, vreme de o săptămînă i-am urmărit zi şi noapte fiecare mişcare. A mîncat tot. N-a aruncat nimic".

„Şi-atunci?"

„Chiar şi eu m-am văzut nevoit să mă gîndesc îndelung, mi-au fost necesare două zecimi întregi de secundă ca să-mi concentrez gigabiţii, pînă cînd m-am iluminat şi-am trimis robotul medical să verifice".

„Şi?"

„Precum am bănuit, are hiperventilaţie. Ardere rapidă. Are metabolismul mai activ decît alţii".

„Vai mie!"

„Întrucît conform Legii Heraclizilor Gigantomatul are sarcina de a sigura tuturor cetăţenilor săi egalitatea şi pacea reciprocă, i-am administrat cîteva inhibitoare moleculare. Ca urmare şi ea se va îngrăşa de-acum înainte din cauza raţiei zilnice".

„Rămîn veşnic îndatorată, binefăcătorule. Vă voi pomeni numele în fiecare rugăciune".

„Terminat".

6. „Doamna Sederholmit, pînă cînd o vom mai suporta printre noi pe fufa asta?"

„La cine vă gîndiţi, domnişoară Claushalit?

„Hai, nu vă mai prefaceţi, la cîte domnişoare umblă băieţii în caravană?"

„Nu cumva vă gîndiţi la Simona Altait?"

„Ba chiar la ea "

„Mai eşti supărată pe ea? Doar ţi l-a înapoiat pe Fred. Nu mai există nici o piedică să vă luaţi".

„L-aş lua, doar să mai vreau".

„De ce nu? După cîte mi-ai spus, aţi fost logodiţi".

„Am fost, dar pe atunci alta era situaţia".

„Ce dacă te-a părăsit pentru Simona? Ei şi? Aşa-s bărbaţii. Dus a fost şi-acum s-a-ntors".

„S-a întors? Păi bineînţeles, căci aia... aia..."

„Bucură-te că i-a dat papucii, acum poţi fi sigură de el".

„Cum m-aş bucura, dacă fufa aia n-ar fi în continuare atît de şic... şi nimeni n-o denunţă..."

„De ce ar denunţa-o?"

„Deoarece atunci cînd a observat că dintr-un motiv sau altul a început să se îngraşe cu repeziciune, şi-a îndopat iubitul cu raţia. Şi-acum, cînd s-au rotunjit, încearcă să-i agaţe de gîtul celor de la care i-a furat. Iar acea fiară-veche tîmpită n-a făcut nimic... "

7. „Sînt o Apărătoare Voluntară a Societăţii. Am de făcut un denunţ împotriva numitei Heidi Claushalit, locatara gogoşii nr. 76 din aşezarea Pilsenit".

„Bioidentificaţi-vă. Bine. Continuă".

„Numita persoană a susţinut că Atotputernicia Voastră este o fiară-veche tîmpită. Am observat şi în alte ocazii simptome dubioase".

„Ascult".

„Aşadar, s-a întîmplat ca... "

Traducere: Gyorfi Gyorgy

Titlul original: „Onkentes tarsadalomrendesz" din volumul Mandics GYORGY; M. Veress Zsuzsanna – Gubolakok – Bucureşti; Kriterion, 1988, pag. 41 – 47.

Vremea recoltei

– Ia-mă şi pe mine!

– Nu pot să te iau. Noi avem de lucru acolo, nu mergem la plimbare. Nu putem avea grijă de tine acolo. Mai mult ne-ai încurca. Şi, la urma urmei, nu cred că ţi-ar plăcea. Nu-i nimic distractiv pentru cineva aşa de mic cum eşti tu.

– Hai, te rog, ia-mă şi pe mine!

– Ei , haide, nu-l mai face să se roage atîta! Ia-l cu tine. N-are să te încurce cine ştie cît, şi-apoi ştii doar că lucrurile învăţate la o vîrstă fragedă se întipăresc foarte temeinic în memorie. O să fie un bun început pentru el ca şi cultivator. Dacă nu-l faci să prindă gustul meseriei ăsteia încă de la o vîrstă fragedă, s-ar putea să capete alte gusturi. Iar tu ai vrea să fie şi el un cultivator, iar nu un fabricant sau cine ştie ce altceva, nu-i aşa?

– Bine, bine! Cînd vă puneţi amîndoi ceva în minte, nu vă mai poate rezista nimeni! Şi la urma urmei s-ar putea să ai dreptate. Ei, haide, micuţule, ce mai aştepţi? Urcă! Trebuie să pornim, şi dacă vrei să nu regret că ţi-am dat voie să ne însoţeşti, atunci trebuie să faci aşa cum îţi spun eu şi să încerci să mă încurci cît mai puţin. Ne-am înţeles?

Înainte cu o jumătate de oră, totul fusese în regulă la New York. Inspectorul Bradley de la Departamentul de Poliţie din Chicago vorbise la telefon cu un omolog de-al său de la poliţia newyorkeză în legătură cu un caz pe care-l rezolvau în colaborare. Ceruse o informaţie şi i se spusese să revină peste o jumătate de oră. Iar cînd revenise, centrala automată îi făcuse legătura cu biroul celui pe care-l căuta, dar de acolo nu răspunsese nimeni la telefon. Intrigat, inspectorul Bradley formase numărul unui alt birou din acelaşi departament. Cu acelaşi rezultat. În următoarele zece minute, inspectorul Bradley sunase toate persoanele din New York cărora le ştia numerele de telefon şi pe care îşi putea permite să le deranjeze. Fără nici un rezultat. New York-ul era cufundat într-o muţenie totală.

Inspectorul Bradley îşi anunţă superiorii. După ce aceştia se convinseră că ceea ce susţinea inspectorul Bradley era adevărat, iar nu rezultatul vreunei halucinaţii, deciseră să ia legătura cu Washingtonul. Dacă nu pentru a da alarma, căci era de presupus că Washington-ul era deja la curent cu evenimentele, măcar pentru a afla ce se întîmplase.

În Washington toate telefoanele erau mute. Chiar şi cele de la Casa Albă.

Abia atunci angoasa îi cuprinse pe de-a-ntregul. Nu ştiau ce se întîmplase. Şi nu ştiau ce să facă. Dar nici nu avură prea mult timp la dispoziţie pentru a se gîndi la această chestiune. Căci după o oră dispărură şi ei, împreună cu toţi locuitorii din Chicago.

– Şi vrei să zici că voi aţi amenajat mai demult tot ce era în spaţiul ăla?

– Da, micuţule. Condiţiile pentru dezvoltarea culturilor erau foarte bune. Trebuia doar să amenajăm puţin spaţiul, care nu avea o conformaţie chiar optimă. Niciodată spaţiile naturale nu au o conformaţie optimă. Dar n-a fost prea greu să facem amenajările necesare. Iei un bulgăre de materie de aici, îl muţi dincolo, îi dai o mişcare potrivită... Dar nu-i acum vremea să-ţi explic toate astea. Te vor învăţa instructorii la timpul potrivit.

– Dar de unde ştiţi cînd e cea mai bună recoltă şi care e timpul potrivit pentru a o aduna?

– Avem tot timpul staţii de observare mobile la faţa locului. Şi, pe lîngă asta, ne mai bazăm şi pe experienţă.

– Aha... va să zică aţi mai adunat şi alte recolte pînă acum?

– Bineînţeles. Din alte locuri, dar şi de aici. Îmi amintesc că eram un novice. Luam parte pentru prima dată la o recoltare şi s-a întîmplat să trebuiască să venim chiar aici. Recolta ajunsese în stadiul optim de dezvoltare. Erau nişte reptile uriaşe...

– Dar acuma sînt...

– Ei, credeam că ştii treaba asta! Niciodată o recoltă adunată din acelaşi loc nu seamănă cu alta. Decît dacă vrem noi. Dar lucrul ăsta nu-i rentabil. Ar necesita îngrijiri suplimentare, reamenajări, dirijare, pe cînd aşa o recoltă se dezvoltă pe seama reziduurilor celei anterioare.

– Aha... Deci de aceea nu aţi adunat totul. Ceea ce a rămas sînt reziduuri...

– Da. Reziduuri şi principii nutritive ale culturii.

– Dar ce mici sînt! Şi de ce se mişcă aşa de repede?

– Pentru că sînt efemeride. Trăiesc mult mai puţin decît noi. Şi într-un ritm mult mai accelerat. De-aia ne şi trebuie nave atît de rapide. Ca să ajungem acasă înainte de deprecierea lor.

– Şi cum are să fie cultura care va creşte în locul acesteia?

– Vom lăsa totul să evolueze de la sine, pentru că aşa e mai rentabil. Faci doar amenajarea iniţială, care e absolut necesară, după care nu prea mai cheltuieşti nimic în privinţa asta. Deci, evoluţia fiind întîmplătoare, nu ştim cu exactitate cum va evolua viitoarea cultură. Avem, totuşi, nişte estimări probabilistice pe care ţi le pot arăta.

– Dar ce mici sînt! Şi uite cum se mişcă, de parcă ar fi curioase ce se întîmplă cu ele. Oare îşi dau seama ce li se întîmplă?

– Ei, bineînţeles că nu. Cum îţi închipui aşa ceva? Pentru asta ar trebui să fie inteligente, aşa ca noi.

– Şi nu sînt?

– Vai, micuţule, cît de naiv eşti! Cum ar putea să fie?

– Dar dacă totuşi sînt? De ce nu încercăm să comunicăm cu ele?

– Ei , hai, că m-ai dat gata cu chestia asta! Ce rost ar avea? Am pierde timpul degeaba. Nu sînt decît nişte biete animale bune să satisfacă pretenţiile gurmanzilor cu conturile pline.

Era anul 2222 cînd pe Pămînt încolţiră germenii următoarei recolte.

Ovidiu Gheorghe RUŢA

Îi vor mai da încă o şansă bătrînului obosit, gîndea. M-au împins cu spatele la zid şi ar face bine să fie atenţi cînd pun un tip ca mine cu spatele la zid.

Aprinse o ţigară cu mîini sigure, privind cu atenţie în jurul mesei, urmărind efectul produs de siguranţa bătrînelor lui mîini obosite.

– Atenţie, domnilor, zise, nu mă stîrniţi. Vă veţi găsi în situaţia de a face faţă unui Goom furios.

Ei îl priveau cu răceală. Puse jos ţigara de foi proaspăt aprinsă şi văzu că avea deja o altă ţigară de foi proaspăt aprinsă în dreptul lui.

Asta însemna că fuma din două ţigări odată. În anumite condiţii asta ar putea fi un semn de nervozitate.

– Domnule Goom, zise domnul Cutter, cu o voce răbdătoare ca şi cînd s-ar fi adresat unui copil, aveţi de ales între a deveni preşedinte de consiliu şi a părăsi compania. Îmi pare rău, dar noi, cei de la Goom Looms, preţuim compania prea mult ca să scăpăm marea ocazie oferită nouă.

Reginald Goom ridică una din ţigările de foi şi trase un fum. O puse jos cu un gest larg al mîinii.

– Costume spaţiale, zise cu dispreţ. Goom Looms a fost totdeauna o fabrică mică şi prosperă. Ca subcontractant în costume spaţiale am deveni pur şi simplu un apendice al Triumphant Textiles. Nu, nu vom deveni lacomi. Am rezistat pantalonilor de damă. Am rezistat pijamalelor. Acum rezist costumelor spaţiale. Costume frumoase pentru oameni de afaceri prosperi, acesta-i ţelul Goom Looms, cum era şi pe vremea tatălui meu şi va fi totdeauna.

Îşi scoase tabachera, absent, şi extrase o ţigară de foi. Greutatea brichetei, făcută din argint lucrat, apăsa plăcut în palmă. Îşi aprinse ţigara şi aruncă un vîrtej de albastru de Havana în lungul mesei de conferinţe.

Domnul Cutter se ridică, cu ochii scăpărători.

– Domnilor, acum este timpul să votăm. Cred că ar trebui să avem o organizare modernă şi un nou preşedinte al Goom Looms care să ne conducă spre raiul contractului costumelor spaţiale. Nu există nici un motiv pentru care costumul spaţial Goom să nu devină învelişul la modă al celor cu mintea la stele. Supun la vot.

Reginald Goom privi spre Cutter. Cutter avea o bucată de tifon pe gulerul gabardinei Goom, o dovadă evidentă a unei minţi pedestre şi nepăsătoare.

– Aşteptaţi, zise. Nu cred că dumneavoastră, domnilor, aveţi chiar controlul Companiei. Eu votez şi cu acţiunile domnului Mullen, vărul meu.

– Scrisoarea de reprezentare a domnului Mulen şi-a depăşit termenul, zise Cutter. Şi dacă veţi continua să aprindeţi ţigări de foi cu actuala frecvenţă, compania va da repede faliment.

Goom privi cu groază la cele trei ţigări de foi aprinse din faţa lui. Se seniliza. Nu în singurătatea locuinţei de burlac, ci chiar la masa de conferinţe în cea mai importantă clipă a vieţii lui. Ridică ochii către poza tatălui care surîdea pe peretele elegant îmbrăcat în piele.

– Să păstrezi totdeauna fabrica noastră de confecţii mică dar prosperă, zisese acel domn. Să ţii minte totdeauna că superlativul apare în cantitate mică. Dacă poţi crea un nou rever la vremea ta, ţi-ai umplut viaţa. Lasă marele cîştig. Cînd apare marea finanţă o urmează o întreagă bandă de oameni ai banului.

Goom privi în lungul mesei de conferinţe. Putea observa schimbarea pe feţele lor. Căpătau înfăţişarea de oameni ai banului, iar el se seniliza. Mica fabrică de confecţii, ca toate lucrurile bune, avea un sfîrşit.

Dar Reginald Goom nu ceda fără să lupte.

– Dick Mullen îmi trimite în fiecare an o scrisoare de reprezentare, zise el.

– Unde este? întrebă Cutter.

– Acum, în prezent, el se află pe Lună, sînt necesare două săptămîni ca s-o primim, zise Goom.

Acum mîinile îi tremurau. Acum se simţea puţin rău.

– Dar vedeţi, zise Cutter pe un ton utilizat de obicei pentru copii încăpăţînaţi, trebuie să acceptăm sau să respingem contractul de costume spaţiale pînă sîmbăta ce vine. Nu avem două săptămîni la dispoziţie.

– Insist să amînăm această şedinţă a consiliului de directori cu două săptămîni, zise Goom simţind că-l lasă inima.

Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să nu neglijeze treaba cu scrisoarea de reprezentare. Nu-şi dăduse seama de revoluţia pe scară largă urzită de Cutter în spatele lui, cu ocazia acestui subcontract tîmpit cu Triumphant. A urlat. A promis. A argumentat. Degeaba. S-a votat şi, fără acţiunile lui Dick Mullen, a pierdut.

Chiar şi Johnson şi Reed, adevăraţi Goom în materie de afaceri, au fost împotriva lui. Nu îndrăzneau să-l privească în faţă, dar au votat împotriva lui.

– Scrisoarea de reprezentare a domnului Mullen poate fi în poşta pe care o aduce racheta de pe Lună chiar acum, zise Goom, simţind cît de disperată îi e poziţia. Puteţi să-mi acordaţi timp pînă sîmbătă ca să înregistrez şi votul acţiunilor lui. Acesta este cel mai important vot din istoria companiei.

– Nu, zise Cutter.

Dar acum Johnson şi Reed au fost cu el. Era o ieşire. Ei ştiau că fizic era imposibil să primească reprezentările înainte de sîmbătă.

– Nu văd nici un rău dacă votăm din nou sîmbătă, zise Johnson, aşa că sînt de acord.

Reed secondă moţiunea aşa că au fost depăşite obiecţiile lui Cutter. Oamenii banului erau cruzi, dar nu erau brutali. Tot nu îndrăzneau să-l privească în faţă. Ştiau că e sfîrşit şi se agăţau de respectul de sine acordîndu-i încă trei zile de control ca şi cînd, în aceste condiţii, asta ar fi contat. L-au lăsat singur în camera de conferinţe cu cele trei ţigări de foi.

Goom privi la cele trei ţigări de foi, una stinsă, două arzînd. La fel ca aproape stinsa familie Goom. Doar el, nepoata lui şi acel idiot de cercetător cu care se măritase ea. Şi doar trei zile să ajungi pe Lună, să iei scrisoarea de reprezentare şi să vii înapoi...

– Am trimis un iepure către Lună azi-noapte, îi spuse Vic Webb soţiei, la cafeaua de dimineaţă.

Virginia Webb dezlipi pleoapele doar atît timp cît să privească atent faţa soţului ei.

– Bravo.

– Webb Traveleasy va înlocui în întregime navele spaţiale, zise Vic. Sînt pe drumul cel bun, în sfîrşit.

– Atunci o să trebuiască să treci peste iepuri, zise ea. Să tot fie cîteva luni de cînd trimiţi iepuri către Lună. Cînd începi cu oameni?

– Poate peste zece ani, poate peste douăzeci, o invenţie nouă cere timp. Mai avem necazuri cu scheletul.

– Cînd vom fi bătrîni, albiţi, vom valora miliarde, zise ea. Dar cei mai folositori ani ai vieţii sînt cheltuiţi în drumuri gratuite pentru iepuri. De ce nu încerci pe oameni?

– Aş putea încerca pe unchiul Goom, bătrînul hoitar, zise Vic. Ieri a refuzat să-mi împrumute bani pentru noile antene ale Traveleasy. 500 de dolari ajungeau. Ăştia-s bani de ţigări pentru el.

– Lasă-l pe unchiul Goom în pace! strigă ea, cu o înfocare surprinzătoare pentru acea oră a dimineţii. Este singura rudă bogată pe care o am. Fără el aş trudi din greu într-o căsnicie cu un profesor universitar neterminat şi aş muri de foame.

– Ăsta-i divorţ? întrebă Vic.

Virginia capitulă.

– Nu fi prostuţ. E doar faptul că, ştii, eşti al naibii de nepractic, dacă-mi permiţi să caut un cuvînt. Traveleasy a ta valorează milioane în starea actuală, dar numai tu şi acel ridicol doctor Pitch de pe Lună ştiţi asta.

– Ştiinţa evoluează. Nu explodează.

– Ieri, zise Virginia, luminile de poziţie au căzut de pe vehiculul nostru aerian. Ce propuneţi să facem, doctore Webb? Mai este şi problema celor 200 datorate spitalului de la ultima sarcină. Au ameninţat că vor reintra în

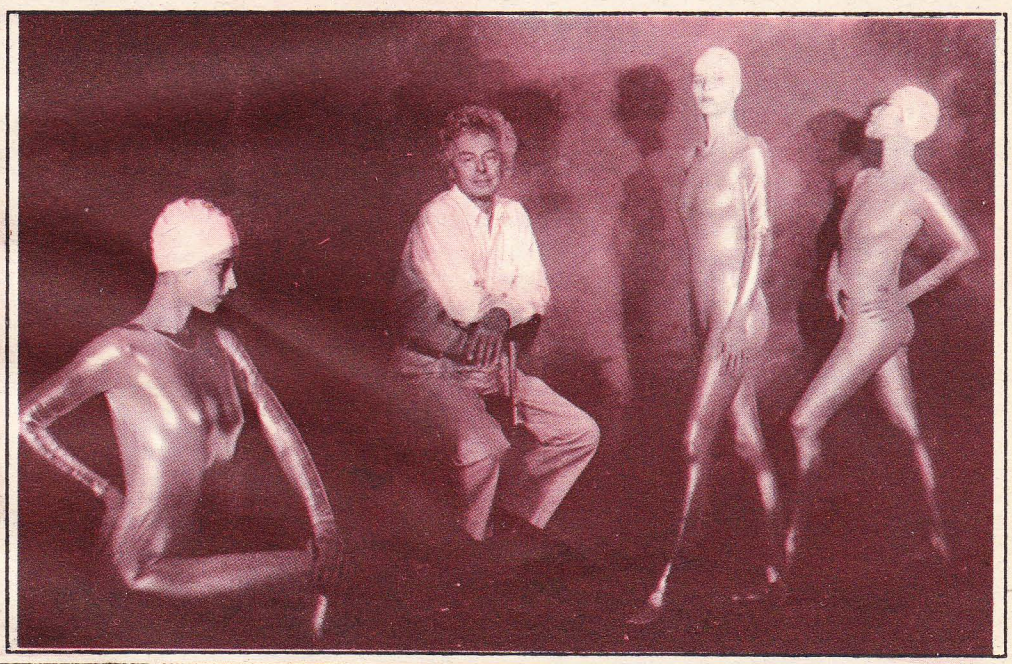

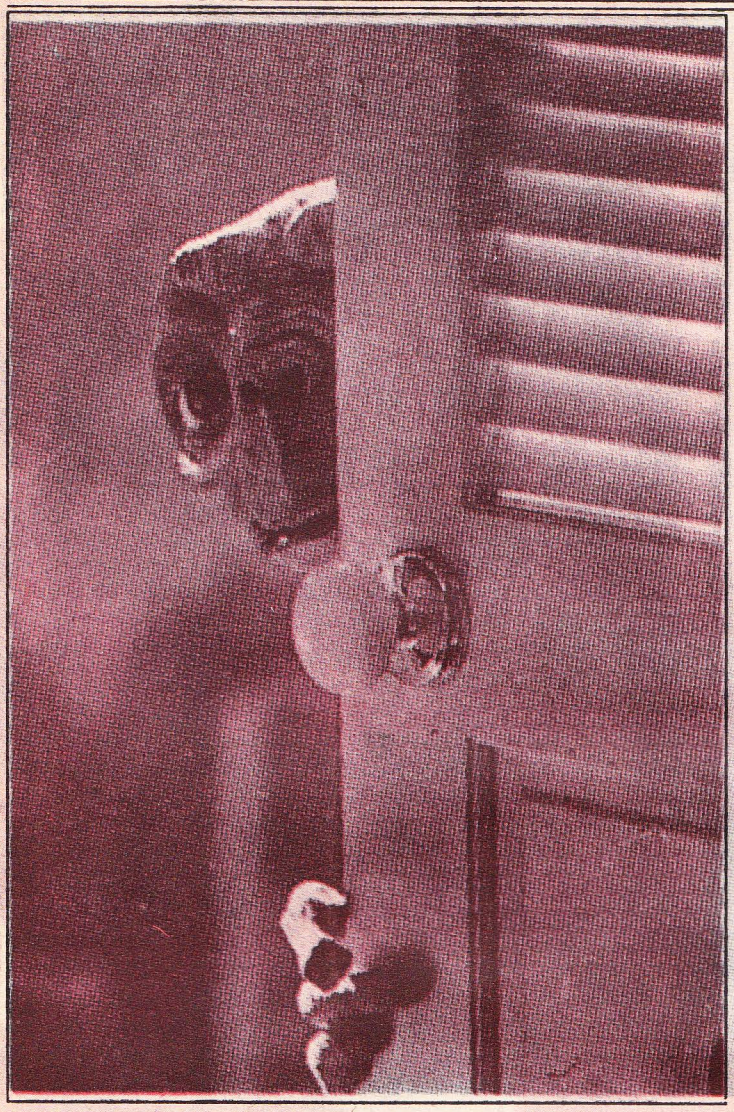

posesia copilului. Sper că aceste probleme minore vor fi rezolvate.

Vic oftă. O sărută.

– Te iubesc, îi zise.

Ea oftă.

– Bineînțeles, zise. Să nu mai vorbim de asta.

În timpul sărutului degetele ei subțiri și grațioase sustraseră portofelul lui subțire și grațios. O femeie, chiar soție, trebuie să trăiască.

Din norul de fum de țigară răsună vocea unchiului Goom.

– Ce-i asta? întrebă atingînd o parte a mașinii cu bastonul.

– Te rog să nu-mi spargi echipamentul cu bastonul, zise Vic. Ăsta-i un circuit imprimat și dacă-l strici o să traducă blana de iepure în sanscrită.

– Așadar ai trimis iepuri către Lună, zise unchiul Goom, scuturînd scrumul de țigară.

Vic, cu un strigăt, îndepărtă scrumul profanator de pe prețioasele părți ale mașinii.

– Da, zise Vic controlîndu-se. Și am nevoie de 500 de dolari ca să pot continua. Nu ți-aș fi spus, dar pur și simplu trebuie să am niște bani.

Reginald Goom se retrase. Strălucirea expansivă din ochii lui scăzu la o mai mică intenstitate.

– Pentru lucrul ăla? Arată ca o cameră de televiziune.

– Transmite, zise Vic. Transformă carnea în raze de lumină pe care le trimite în spațiu, bineînțeles, cu viteza luminii. Am calculat că pot trimite un om pe lună pentru 68,14 dolari în răstimp de cîteva secunde. Fără așteptare îndelungată. Fără rău de gravitație. Fără griji de ciocnire cu meteoriți. 68,14 dolari în loc de 500 de dolari cît costă acum. Așa că, dacă mi-ai putea împrumuta niște...

– Așteaptă o clipă, zise unchiul Goom. Prima dată am vorbit despre știință și dintr-o dată vorbim despre bani spre care am alunecat cam repede. Hai să ne înapoiem la știința ta.

– Substanța, oftă Vic, dîndu-și seama cît trebuie lăsat deoparte cînd ai de-a face cu un profan, pare impenetrabilă, dar știm că soliditatea materiei este o iluzie. Înăuntrul unui atom sînt mari spații goale.

Ciocăni cu reverență desăvîrșirea de crom a mașinii.

– Chiar și încă ceva dur ca metalul sînt, relativ, lumi de spațiu între orbitele electronice și nucleu, la fel de mult spațiu ca în sistemul nostru solar și în sistemele solare comparativ cu mărimea electronului, bineînțeles.

– Da, spațiul-timp, șopti unchiul Goom, privind încruntat ceasul.

– Asta n-are nimic de-a face cu spațiul sau timpul, strigă Vic. Are de-a face cu reducerea materiei la cele mai simple particule electrizate și transmiterea lor către Lună. Un computer memorează alcătuirea complexă pe care o trimitem către Lună. Numai recent am obținut acest gen de sofisticare în computere.

– A, da, computere, zise unchiul Goom, pronunțînd cuvîntul pe care-l văzuse, cel puțin ocazional, în ziare. Foarte științific.

– Ai urmărit vreodată funcționarea unei mașini de vată de zahăr?

Unchiul Goom se dezumflă nițel. Nu s-a putut niciodată obișnui cu salturile lui Vic în logică.

– Ai văzut că un om pune zahăr obișnuit într-o mașină de vată de zahăr, zise Vic. Zahărul e tors într-o substanță fină care ți se topește în gură. Totuși, ținînd seama de pierderi pentru zahărul obișnuit, în final ai același produs de la care ai pornit. Puțin schimbat ca formă, dar nimic care să poată fi confundat cu sare sau cu orice altceva. Webb Traveleasy face asta. Toarce particulele electrizate într-o rețea ca pînza de păianjen peste spațiu cu ochiuri atît de largi încît trec toate particulele. Altfel decît la vata de zahăr, particulele sînt reintegrate pe Lună și astfel transportul este realizat.

– Absolut uimitor, zise unchiul Goom. Îmi place.

– Exceptînd scheletul, zise Vic cu necaz. Scheletele mele zăbovesc totdeauna și trebuie reintegrate mai tîrziu pe Lună. Asta mă ține pe loc.

– Cum e fără schelet ? întrebă unchiul Goom.

– Nu prea rău. Dar oamenilor nu le place să aștepte să le vină scheletele. De aici am nevoie de 500 dolari ca să dezvolt o antenă emițătoare pentru o frecvență mai înaltă. O să încep pe porțiuni, cel puțin. Dacă mi-ai împrumuta măcar...

Unchiul Goom tăcea încruntat. Apoi ridică din umeri.

– S-ar putea s-o fac, zise, dacă-mi asiguri două condiții.

Vic arăta surprins. De obicei unchiul Goom se lupta ca un tigru cînd era vorba de împrumutat bani cuiva.

– Spu-spune-le, zise grăbit.

– Prima este să mă trimiți pe Lună, zise unchiul Goom. A doua: trebuie să încetezi să mai porți gabardina Goom în laborator și s-o arzi cu acid. Ultima nu e mai puțin importantă ca prima. O țesătură Goom este o operă de artă.

Vic îl privi atent.

– Vrei să mergi pe Lună? întrebă. Chiar acum?

– Da.

– De ce?

– N-are nici o importanță. Să zicem că devin bătrîn și sentimental, suspină unchiul Goom, și vreau să ajung pe Lună imediat. Sînt dispus să plătesc 500 de dolari pentru asta. În rest este tăcere.

Vic scutură din cap.

– Fără discuție, nu te trimit pe Lună. Multe idei bune au fost stricate de grabă fiind încercate prea devreme pe oameni. Este absolut în afara oricărei discuții.

Unchiul Goom scutură din cap la rîndul lui.

– De ce să arunc bani buni pe nimic? Chiar dacă termini Traveleasy ar trebui un doctorat în fizică ca s-o faci să meargă.

Vic roși. Unul din punctele lui slabe era supracomplexitatea în inginerie.

– Asta-i o minciună. Aș putea scoate din tine sau din oricine un operator competent în zece minute.

– Dacă ai introdus o astfel de simplitate, zise unchiul Goom, s-ar putea să fie practic... și s-ar putea să-ți împrumut mai mulți bani. Dovedește-o.

În ochii lui Vic apărea o strălucire cînd mîndria lui în simplitatea designului era în joc.

– Ei bine, e cu adevărat foarte simplu, zise. Absolut ingenios. Acum, mai întîi faci...

Unchiul Goom ascultă răbdător, abia trăgînd din țigara de foi. La sfîrșit suspină și scoase carnetul de cecuri.

– Vorbești de parc-ai avea ceva practic, admise unchiul Goom.

Vic roșise și-și căuta portofelul.

Destul de ușor de convins, bătrînul, dacă ai timp. Vic scăpă un strigăt. Portofelul nu era la locul lui.

– Scuză-mă, unchiule Goom, zise strîngînd buzele. S-a produs o josnicie în această casă, azi! Și dispăru, îndesînd cecul în buzunarul lateral al gabardinei Goom.

Traducere Mihai CRANTA

(va urma)

FIE DIN ISTORIA MODERNĂ A LITERATURII S.F. ANGLO-SAXONE

12. Înainte de a continua serialul nostru, trebuie subliniat faptul că perioada 1911 – 1925, pe care am prezentat-o în primele 11 episoade, este considerată de specialiști FUNDAȚIA literaturii moderne SF anglo-saxone. În fapt, bazele literaturii sf, în țările anglo-saxone, au fost așezate de la începutul secolului trecut. Utopiile și contrautopiile au apărut din abundență în această perioadă, iar o serie de imitatori l-au copiat pe H. Rider Haggard, sub forma așa – numitelor DIME NOVELS (romane în patru episoade publicate în fascicole detașate). Cărțile lui H.G. Wells au constituit o nouă sursă de inspirație autorilor populari, care au anexat tema călătoriei în timp sau spațiu temelor obișnuite. În sfîrșit, ideile din romanele lui Jules Verne au fost la rîndul lor incluse în DIME NOVELS și, în urma combinațiilor făcute de scriitorii timpului, s-a creat romanul de aventuri avînd ca bază ideea științifică sau pseudoștiințifică (inventii extraordinare, savanți nebuni etc).

Trecînd prin toate aceste etape, la sfîrșitul anului 1925, literatura Science Fiction sau Science Fantasy era deja definită, rămînînd să fie inventați doar termenii. Dovada cea mai bună este republicarea, în zilele noastre, a numeroase titluri din această perioadă, în colecții SF sau F.

Dacă în anul 1925, literatura SF exista, lucrul care-i lipsea era un punct de focalizare, care să-i permită diferențierea de alte publicații populare cu care era amestecată și adeseori confundată.

Luna aprilie a anului 1926 este una din datele cele mai importante ale literaturii science-fiction moderne. În această lună a apărut primul număr AMAZING STORIES, un nou Pulp care avea pe prima pagină interioară subtitlul: The Magazine of Scientifiction. Coperta reprezenta o scenă, desenată de Frank R. Paul, din romanul „Hector Servadac", celebrul roman al lui Jules Verne; cîțiva oameni izolați pe o cometă care-i purta spre Saturn. Coperta indica numele a trei autori, care figurau în sumar: H.G. Wells, Jules Verne și Edgar Allan Poe. Numele lui Hugo Gernsback, redactor șef, era de asemenea menționat. Revista avea dimensiunile mai mari ca ale unui „pulp" obișnuit (17,5 x 25 cm), formatul său fiind 21 x 29 cm. Marginile revistei erau tăiate la ghilotina tipografică, făcîndu-le mai îngrijite și mai ușor de citit. În sumar, în afară de cei trei autori precizați, mai erau George Allan England, Austin Hall și G. Peyton Wertenbaker, un tînăr autor sosit de la Science And Invention.

Editorialul lui Gernsback, intitulat „Un nou gen de revistă", avea deasupra o bandă pe care se putea citi: „Ficțiune extravaganță astăzi... mîine realitate". Iată cîteva extrase: „O altă revistă de ficțiune! La prima vedere, s-ar părea că nu mai este loc pentru o altă revistă de ficțiune. Cititorul se poate întreba: «Nu sînt deja prea multe publicate?» Este adevărat. Dar nu este vorba doar de o nouă revistă, Amazing Stories este un alt fel de revistă de ficțiune! În întregime nouă – în întregime diferită – este ceva care nu s-a mai făcut în această țară. De aceea Amazing Stories merită să vă atragă atenția și să vă rețină interesul. Există reviste de ficțiune, cele rezervate poveștilor de dragoste, cele care publică povestiri despre sex, reviste de aventuri etc, dar o revistă de ficțiune științifică este un pionier în acest gen în America. Prin «scientifiction» înțeleg acele povestiri scrise în maniera lui Jules Verne, H.G. Wells, Edgar Allan Poe, adică povestiri în care interesul românesc este combinat cu elemente de știință și profeții despre viitor. De mai mulți ani, public asemenea povestiri în reviste asemănătoare lui Amazing – Science and Invention și Radio New... Edgar Allan Poe poate fi considerat tatăl «scientifiction»-ului; el este cel care, la origine, în povestiri romanțate, a utilizat date științifice în intrigă. Puțin mai tîrziu a fost H.G. Wells, ale cărui romane «scientifiction», ca și ale precedesorilor, au devenit faimoase și nemuritoare".

Ca o concluzie, Gernsback preciza în continuare: „Cîteva scrieri germane, franceze și engleze, aparținînd genului «scientifiction» și scrise de cei mai buni autori ai momentului, au fost reținute pentru a apare în Amazing Stories". Această frază a lui Gernsback merită să fie analizată mai atent, în contextul în care se afirmă că SF-ul este o creație pur americană; de fapt, în Statele Unite genul a găsit un teren propice pentru a se dezvolta. Gernsback, prin crearea revistei Amazing Stories, a cristalizat mișcarea și a dat startul la ceea ce se numește science-fiction modern.

Primul Amazing, ca și multe alte numere din anii următori, nu prezinta prea mare interes pentru noi, deoarece cuprinde în paginile sale numeroase reeditări. „The Fact In The Case Of Mr Valdemar", de Edgar Allan Poe, Wells și romanul lui Jules Verne, „Hector Servadac", sînt clasicii; textele lui Allan England și Austin Hall proveneau din Munsey Magazines; în sfîrșit, nuvela lui Peyton Wertenbaker era o reeditare din Science And Invention, urmarea romanului „Hector Servadac", „Voyage au Centre de la Terre" de Jules Verne, un alt text de Wells și o nuvelă semnată de Murray Leinster, „The Runaway Skyscraper", apărută inițial în Argosy în februarie 1919 (este povestea unui zgîrie nori american, Metropolitan Tower, călătorind în timp și ajuns în epoca în care insula Manhattan era locuită de cîțiva indieni care nu văzuseră niciodată oameni albi). A fost nevoie de așteptarea numărului 3 al revistei Amazing, în iunie 1926, pentru a vedea tipărit primul text original: „The Coming of the Ice", de G. Peyton Wertenbaker. Acest autor în vîrstă de 19 ani avea deja în urmă o carieră de 3 ani ca scriitor de scientifiction. În continuare a abandonat genul dar, interesîndu-se tot timpul de el, în anul 1953 îl descoperim colaborator la o publicație studențească care se ocupa cu studiul posibilității vieții pe planeta Marte. „The Coming of the Ice" este un text marcat puternic de influența lui H.G. Wells. Este povestea ultimului om de Pămînt, nemuritor, născut în anul 1930. Se numește Dennell și este englez. Prietenul său, celebrul chirurg Sir John, i-a făcut o intervenție chirurgicală care i-a suprimat îmbătrînirea celulelor. Logodnica sa are intenția de a face aceeași operație, dar un accident de automobil cauzează moartea doctorului și a tinerei fete. Dennell rămîne astfel singurul nemuritor și, pentru că operația îi anulase facultățile sexuale, se refugiază în studiul științelor și al literaturii. În curînd devine omul cel mai savant de pe planetă pînă într-o zi, după trecerea mai multor secole, cînd este depășit de evoluția generală a rasei umane. Dennell nu rămîne decît o curiozitate, o relicvă a trecutului. Cu trecerea anilor, puterea calorică a soarelui scade, zăpada, apoi gheața acoperind întreg Pămîntul. Omul viitorului, o creatură costelivă, cu un creier hipertrofiat, nu poate suporta frigul; ultimul supraviețuitor va fi Dennell, al cărui organism este mult mai rezistent. Moare la rîndul său, într-o subită iluminare, care îl face să redescopere dragostea, sentiment de a cărui existență uitase, chipul fostei logodnice apărîndu-i în fața ochilor...

Cu excepția cîtorva texte inedite, celelalte apariții sînt reeditări care formează fondul revistei Amazing. Se poate întîlni, de exemplu, „The Second Deluge", semnat de Garrett P. Serviss, „The Island of dr Moreau", de H.G. Wells, „The Mad Planet" de Murray Leinster, „Un Drame Dans Les Airs", de Jules Verne etc. Pentru a scurta această enumerare, trebuie spus doar că între 1926 și 1929, Gernsback a publicat 30 de texte ale lui Wells, 9 romane ale lui Jules Verne, șapte nuvele ale lui Edgar Poe și o mulțime de texte preluate din Munsey Magazines. Nici Merritt nu a fost ignorat, cu toate că stilul său a fost mai aproape de „fantasy" decît de „scientifiction", „The People of the Pit" a fost republicat în numărul din martie 1927, iar „The Moon Pool" în cel din mai. Hugo Gernsback nu s-a uitat nici pe el însuși, „Ralph 124C 41 +" apărînd în Amazing Stories Quarterly (iarna anului 1929).

Nicolae C. ARITON

Traian BĂDULESCU

Dolce vita

– Mary, Molly. Mai e puţin, se răsti John, capul familiei, aşezat autoritar în fruntea mesei.

– Tată, mai avem desertul! protestă o fetiţă de vreo zece ani, ce încerca din răsputeri să înfulece o savarină sintetică, nereuşind să-i facă faţă.

– Timpul ne presează, înţelege. Dacă ar fi după mine, te-aş lăsa. Grăbiţi-vă.

Cinci persoane se chinuiau să înghită ultimii dumicaţi ai unei frugale mese de prînz: John, un bărbat de 40 de ani, Mary – soţia lui, Grass şi Sunny – cei doi „juni primi" de 16 şi respectiv 13 ani, secondaţi de guraliva Molly – mezina familiei, avînd doar 7 ani.

Cu mari eforturi Molly reuşi să înghită o parte din savarină; în acelaşi timp, dintr-un difuzor se auzi un semnal strident şi apoi o voce feminină cu un ton aspru: „Vă rugăm să părăsiţi încăperea. Peste un minut va trece acceleratul 40019. Vă mulţumesc pentru înţelegere".

– Da' lăsaţi dracului masa! îşi ieşi din sărite John, neştiind cum să-i mai înduplece. Oricum, masa se dezintegră sub privirile disperate ale micuţei Molly, ce nu apucă să-şi recupereze restul prăjiturii. În locul ei rămaseră doar şinele căii ferate, gata de a-şi îndeplini misiunea.

Din acelaşi difuzor se auzi aceeaşi voce: „Sper că v-a plăcut masa. Să vă fie de bine şi, nu uitaţi, la orele 20,30 masa de seară. Nu întîrziaţi căci la 20.46 va trece rapidul 51113.

Cei 5 părăsiră locul mesei, spre nemulţumirea mezinei.

– Tati, da' n-am terminat prăjitura! Vreau prăjitura! Scîncetele ei fură acoperite de un huruit infernal, ce se amplifica din clipă în clipă. Trenul trecu prin sufrageria lor, ca o săgeată. Grass şi Sunny aşteptară momentul cu nerăbdare. Aşezaseră din timp pe linia ferată ce tăia în două apartamentul, cîteva monede de 1 cent. Acum îşi recuperau cu satisfacţie comorile, mult aplatizate de roţile trenului.

– Tati, mi-ai promis că mergem la film...

„Iar Molly!", se încruntă John ştiind că nu putea scăpa cu una cu două de ea, mai ales în week-end.

– Aşteaptă puţin, drăguţă. Întîi să ne facem siesta, apoi vom mai vedea...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de un semnal strident. Apoi, aceeaşi voce feminină răsună din difuzor. „Vă semnalăm un cutremur cu magnitudinea 7,9 grade pe scara Richter. Unda de şoc va ajunge la dvs, peste 5 minute – durata 58 secunde. Luaţi măsurile necesare".

– Of, Doamne... Tocmai cînd să ne distrăm şi noi, bombăni John... Sper să nu se lase cu fisuri de podea, gîndi în timp ce apăsă un buton roşu situat pe unul din pereţii sufrageriei.

– Dispozitivul antigravitaţional! Acum, tot ce se află în apartamentul nostru e în afară de orice pericol, şi... îşi muşcă limba, înghiţindu-şi ultimele cuvinte. O zguduitură puternică îl propulsă în tavan. Plutea asemeni obiectelor aflate în apartament. Televizorul senzorial în relief se dezechilibră, desprinzîndu-se de pe suportul pe care se afla, în timp ce cărţile ce-şi luaseră avînt din bibliotecă începuseră un vals în jurul lui. Membrii familiei pluteau de asemenea, care

de care în poziţii mai dubioase.

Totul deveni o harababură. Un jet de apă se strecură în sufragerie, dezintegrîndu-se în mii de componente.

– Fir-aş al dracu', n-am închis uşa de la WC! remarcă John. Urmară cîteva zguduituri de proporţii mai mici şi cutremurul încetă. Se auzi un semnal strident: „Cutremurul a încetat", spuse aceeaşi voce gravă. „Vă mulţumesc pentru atenţie şi nu uitaţi să deconectaţi dispozitivul antigravitaţional".

John aruncă o înjurătură printre dinţi, destinată nu se ştie cui. Ridică un pumn în semn de protest, dar asta nu-l ajută cu nimic. Avîntul îl propulsă în tavan, cu capul înainte. Apoi se îndreptă spre podea, nimerind tot în cap. Grass şi Sunny, restabiliţi cît de cît, îi dădură o mînă de ajutor.

– Sper să nu ne invadeze tot apartamentul, apa asta scîrboasă. Atunci va fi prea tîrziu.

Nimeri în sfîrşit butonul roşu. Toate obiectele ce zburau prin încăperi se reaşezară la locurile lor într-o ordine perfectă. În schimb, se auzi un zgomot de apă trîntită de la doi metri.

– Drace, curentul a închis uşa de la WC!

Apa nu mai avusese timp să revină la locul ei, şi-şi alese drept loc de reşedinţă restul apartamentului.

– Tati, cînd mergem la film? miorlăi Molly, bălăcindu-se în apa ce se ridica destul de mult de la suprafaţa podelei.

– Lasă-mă în pace! zbieră el. Nu mai plecăm nicăieri, avem inundaţie. Ce, eşti chioară?

Apartamentul devenise un adevărat lac de agrement, spre deliciul copiilor. John scoase capacul unui canal din sufragerie şi apa se scurse încetul cu încetul.

– Fir-ar să fie, s-a udat calea ferată! mormăi el, plictisit de moarte (sau mai bine zis, de viaţă).

Un semnal strident şi din difuzor izbucni VOCEA acuzatoare: „Din neglijenţă, aţi udat calea ferată. Pericol public de electrocutare. Amendă 150 dolari, plus pedeapsa numărul 1, articolul c – veţi fi sechestraţi în apartament pînă la ora 0,00".

– Doamne, acum ne-a scăzut şi bugetul... bolborosi Mary, avînd o figură spăşită... Adio film, adio zi de week-end. Acum la muncă, vedeţi ce mai poate fi recuperat.

– Mi-e ruşine să mai dau ochii cu restul lumii, spuse John, chiar, acum ce-o să zică lumea despre mine?

Seara, cei 5 se năpustiră avizi de informaţii în faţa senzotelevizorului în relief, încercînd să uite de necazurile cotidiene.

„Ştirile zilei. Astăzi este o zi călduroasă şi însorită. Termometrele înregistrează 33^0 la umbră".

Pentru puţin timp, din ecranul televizorului izbucni o lumină orbitoare, însoţită de o căldură insuportabilă.

– La ce foloseşte soarele, mami, se interesă Molly, dar ceilalţi priveau fascinaţi ecranul, aşa că nu primi nici un răspuns.

„Accident feroviar în apartamentul Z.11312, situat pe Ecuator la nivelul 113, în dreptul paralelei de 0 gr. şi meridianului de 33^0 43'. Opt victime, toate decedate. În urma accidentului s-a produs o explozie puternică ce a devastat 23 apartamente de la acelaşi nivel şi a provocat un seism avînd 5 grade Richter la faţa locului şi 8,3 grade Richter la nivelul 0. Cutremurul a cuprins toată emisfera vestică. Unda de şoc a pornit la orele 16,13 şi a ajuns la suprafaţă la orele 16,27".

Îngroziţi, cei 5 îşi acoperiră ochii. Imaginile erau cît se poate de realiste.

„Incendiu în apartamentele Q 312-409

de la nivelul 503 situate în dreptul paralelei 45^0 latitudine sudică şi meridianului de 63^0. Pentru a vă da seama ce înseamnă aşa ceva, vă oferim cîteva senzaţii de la faţa locului".

Încăperea fu invadată de fum, un miros înecăcios produse o stare generală de tuse. Cîteva flăcări se desprinseră ameninţător din senzotelevizor, determinînd plînsetele micuţei Molly.

„Vă mulţumim, rosti pasiv crainicul TV. Acum orice senzaţie a dispărut, calmaţi-vă. În continuare, vă oferim o reţetă ce cuprinde măsuri de prevenire a incendiilor: unu – trebuie să... "

Semnalul strident, apoi VOCEA „Vă rugăm, părăsiţi sufrageria. La orele 21,15 va trece rapidul nr. 11031. La orele 22,00 urmează un control sanitar. Vă mulţumim".

Cei 5 întîmpinau încă epuizaţi următoarea zi.

– Bună dimineaţa, şi să ne ajute PĂMÎNTUL, îşi salută John restul familiei.

– Aşa să fie... îi veniră cîteva răspunsuri şterse, morocănoase.

– Tati, da' de fapt, ce e Pămîntul?

– Of, Molly, mai întrebi mult? Fie, o să-ţi răspund... PĂMÎNTUL e ceva sacru, cel mai preţios lucru posibil. Ceva în care trebu e să crezi. Şi atît. Mulţumită?

– Da, tati... răspunsul ei se topi îr tr-o mare de incertitudine. Mai auzise astfe de explicaţii. Noroc cu Sunny, care încercă să-i ia apărarea.

– Tată, Molly are tot dreptul să afle ce e PĂMÎNTUL. Şi eu am auzit unele zvonuri de la unii – de la alţii, că înainte erau terenuri irosite, expuse razelor solare şi nefolosite pentru locuinţe.

– Asta e o blasfemie...

– Şi exista un proiect prin care puteau fi colonizate şi alte planete, rezolvîndu-se problema aglomerării...

– Gura!, răcni John, înfuriat de-a binelea. Ce erezii poţi să îndrugi! Să negi Pămîntul, îndepărtîndu-te de el. Să combaţi credinţa în Pămînt! Pămîntul e ceva sacru, de-aia există, să trăieşti şi să mori pe El. Ştiţi că au existat întotdeauna apartamente lipite unul de altul prin care accidental mai trec şi căi ferate, şosele şi alte mijloace de comunicaţie, datorită lipsei de spaţiu. Asta e viaţa, asta e tradiţia, şi consider subiectul încheiat.

Cuvîntarea prin care John avea de gînd să-şi monopolizeze familia fu întreruptă de un semnal strident.

– Acceleratul de la orele 18,00. Părăsiţi sufrageria, comandă John, înainte de a mai auzi vocea aspră a crainicei. Iar tu, Sunny, eşti pedepsit, treci la tine în cameră şi nu mai ieşi nicăieri pe ziua de azi. Adresează Pămîntului o rugăciune, pentru a-ţi ierta ofensa.

Ultimul ascultă resemnat.

– Tati, putem să mergem la vecini să ne distrăm? Glasurile lui Grass şi Molly erau prea înduioşătoare, pentru a nu fi luate în seamă.

– Bine, dar fiţi atenţi. Ştiţi că pe la ei trece o autostradă. Ascultaţi semnalele de avertisment...

– Da tati, mulţumim... Şi nu uita, azi începe Olimpiada şi la ei în apartament e o mare parte din terenul de Tenis.... Ultimele cuvinte se topiră împreună cu cei doi copii.

John şi Mary întîmpinară pentru prima oară după cîteva zile o linişte mult meritată. Cuplul rămase în aşteptare.

– Hai în dormitor, Mary. Oricum, am rămas doar noi doi.

Totuşi viaţa e frumoasă şi merge înainte.

Urmară o ploaie de sărutări înfocate şi gemete. Cei doi încercau să refacă atmosfera primului an de convieţuire.

– Te iubesc aşa de mult, Mary...

Răspunsul lui Mary nu mai sosi. În schimb răsună binecunoscutul semnal strident: „Vă rugăm să evacuaţi camera numărul doi, holul şi sufrageria. Se desfăşoară maratonul din cadrul Olimpiadei de vară. Peste circa 3 minute va sosi primul concurent. Evacuaţi şi dormitorul nr. 4., în cadrul lui se va desfăşura concursul de alpinism. Vă mulţumim".

Cei doi se îmbrăcară, buimăciţi. Tocmai acum... Nu mult timp după aceea, pereţii ce despărţeau apartamentul vecin de camera nr. 2, camera nr. 2 de hol şi holul de sufragerie, dispărură. Orizontul se îndepărtase determinînd o imagine izbitoare şi grandioasă ce le provocă celor doi fiori. Puteau fi panoramate mii, zeci de mii de apartamente ce-şi pierdeau acum lucrul ce le dădea identitate – zidurile.

Primul maratonist îşi făcu apariţia, asudat. Apoi, se perindară încet – încet cam 200 de alergători, concentraţi asupra efortului lor.

– În sfîrşit, cred că ăsta-i ultimul... răsuflă uşurat John. Ne-au făcut praf covoarele, ne-au făcut praf intimitatea. Şi ce-o fi cu pereţii ăştia de nu mai apar? Ce mai vor?

Din difuzor răsună VOCEA: „Vă cerem scuze, dar trebuie să aşteptaţi codaşul maratonului. Aveţi răbdare".

Pe lîngă ultima ştire, John observă cu stupoare dispariţia lui Sunny.

– A evadat, ticălosul... S-a alăturat grupului de maratonişti, mai mult ca sigur. Las' că trebuie să se întoarcă şi o să vadă el.

Acum dispărură podeaua şi tavanul dormitorului 4, în aşteptarea alpiniştilor. O senzaţie de ameţeală cuprinse nefericitul cuplu. Pe locul dormitorului se formase un tunel abisal aparent fără sfîrşit. Mii, zeci de mii de apartamente suprapuse îşi pierdeau lucrul ce le dădea identitate – tavanul şi podeaua.

Mintea lui John fu străbătută de o întrebare nevinovată.

– „Tati, da' de fapt ce e Pămîntul?"

Eroi ai science-fiction-ului

Science-fiction-ul este un fenomen complex ce poate fi privit atît ca fenomen social substituindu-se religiosului şi furnizînd o nouă mitologie, cît şi, în sens restrîns, o orientare artistică ce poate oferi aspecte multiple. Ne vom opri la literatura de gen, ce oferă un număr inepuizabil de eroi.

În cartea sa „Eroi ai science-fictionului", scriitoarea franceză Marie Francoise Dispas distinge patru mari tipuri:

1. „Supraomul" – dotat cu puternice facultăţi mentale, parapsihologice, calităţi morale deosebite, capabil de a-şi învinge vechiul său eu şi a deveni un altul superior.

2. „Omul destinului" – în aparenţa insignifiant, avînd o personalitate ce se relevă de multe ori foarte tîrziu, însă atunci el devenind o fiinţă cu o curiozitate bolnavă, mai avid în a şti decît toţi cei din generaţia sa, diferenţa pe care eroul o simte şi pe care o priveşte ca pe un semn al destinului, complăcîndu-se în eroism.

3. „Omul comun".

4. „Martorul":

1. Din anul 1799, cînd Louis Claude de Saint-Martin, în lucrarea „Crocodilul" crea „Societatea independenţilor" care reunea un număr de supraoameni dotaţi cu puternice facultăţi parapsihologice, puţini autori au mizat în scrierile lor pe supraom. Aceasta pentru că ideea supraomului apare odioasă omului comun.

În 1935, William Olaf Staplenda reuşeşte, în cartea „John cel ciudat", să analizeze în mod serios şi credibil supraomul.

„Pe John maică-sa îl poartă în pîntece 11 luni, dar el se naşte cu aspectul grotesc al unui fetus de şapte luni. La patru ani nu vorbea, nu mergea şi trecea drept un întîrziat mintal. Apoi, într-o săptămînă a învăţat să vorbească, după alte cîteva zile stăpînea matematicile; la 5 ani îi uluia pe cei mai mari savanţi; la nouă ani el întreprinde studiul omului şi al lumii, pentru ca la 10 ani să comită o crimă".

Deşi primii ani de viaţă John s-a crezut doar un homo-sapiens genial, simţindu-se solitar cu rasa lui, studiile nu lasă loc pentru nici o îndoială.

„Ajunsesem deja, de cîtva timp, să mă gîndesc că aparţineam unei specii biologice absolut distincte de homo-sapiens".

El încearcă să-şi pună calităţile sale excepţionale în serviciul unei umanităţi decadente dar înţelege repede că homo-sapiens este pe o linie moartă, irevocabil condamnat. Nu va ajuta o specie condamnată, deci decide să găsească tovarăşi pe măsură, marcaţi în spiritul şi trupul lor de aceeaşi mutaţie, ivită cu secole în urmă într-un punct misterios din Asia. Cu ei fondează o colonie de supraoameni care să pună bazele unei noi rase de fiinţe gînditoare, omul superior, ce va înlocui fiinţa umană, aşa cum în natură speciile se înlocuiesc reciproc de-a lungul evoluţiei.

Cu toată perfecţiunea lor, ei vor fi distruşi de această umanitate imperfectă pentru că nu ar fi fost înţeleşi, ci tocmai din această cauză. Simţindu-se atacat, ameninţat, omul a reacţionat primul, cu toată forţa acelui instinct de conservare anume pe care supraoamenii, prin lipsa de slăbiciuni, nu-l aveau.

Ceea ce omul normal reproşează supraomului, admirîndu-i în acelaşi timp inteligenţa şi calităţile morale, este înainte de toate de a nu fi, sau nu îndeajuns uman, de a fi atît de străin de cauza umanităţii, care este în mod necesar mai bună pentru că aparţine fiecărui om.

Jean Louis Curtis în „Un sfînt cu neon" descrie drama unui exemplar uman reuşit, selecţionat pentru a zămisli prin însămînţări artificiale copilul pe care şi-l doreşte orice femeie.

Un timp trăieşte fericit prin contemplarea imaginii fabricate de reclamă. Apoi urmează delăsarea şi dezgustul de sine, realizînd că nu este decît un obiect dorit, pe care nu l-a iubit nici o femeie, că nici unul din cei 9017 copii pe care i-a făcut nu-i poartă numele, că nu va lăsa nici o umbră a trecerii lui pe pămînt. Şi fabulosul supersex se sinucide.

Această fabulă genetică poate părea burlescă. Ea ilustrează de fapt drama deziluziei fiinţei care s-a crezut superioară şi nu poate suporta să se vadă brusc coborîtă la statutul de om normal.

Cei şapte supraoameni ai lui Gérard Klein din „Timpul nu are miros" sînt rezultatul unei munci asidue. Ani de zile şi-a exersat spiritul, corpul, nervii şi memoria pentru a proteja federaţia de pericole exterioare.

„Armele lor cele mai redutabile erau sistemul lor nervos, cunoştinţele şi antrenamentul care-i transformase ireversibil.

Erau gata să înfrunte orice situaţie, orice pericol. Cel puţin pe toate acelea pe care omul le întîlnise în cursul călătoriilor sale. Concepţia lor despre lume excludea înfrîngerea; luaţi separat erau aproape invulnerabili. Şi erau şapte".

Dar voiajele spaţio-temporale rezervă surprize stranii. Cei şapte întîlnesc undeva, în timp, singurul inamic capabil să-i înfrunte: pe ei înşişi. Şi se luptă fiecare împotriva lui însuşi. Învaţă ce este aceea slăbiciune, dezorientare şi frica de moarte. Cunosc toate grozăviile cărora pînă atunci le scăpaseră. Devin oameni capabili să ia în frîie soarta umanităţii.

Nici ştiinţa, nici educaţia voinţei, nici antrenamentul corpului nu pot să-l sustragă pe om de la condiţia lui. Înţelegînd aceasta eroul caută alte căi, punîndu-şi speranţa în tehnică, în maşini.

Radall, eroul lui Robert Sheckeley din „Pămîntul, aerul, apa şi focul", în ciuda faptului că poartă un splendid model experimental, ultimul răcnet al tehnicii moderne în materie de costume spaţiale, se vede silit să lupte pentru viaţa sa, îngropat în zăpadă, cu aceeaşi disperare cu care primii oameni, cu milioane de ani înaintea lui, înfruntau elementele.

Costumul nu-l poate împiedica să fie blocat în zăpadă, nici să-l hrănească, nici să-l spele şi nu-l va proteja timp îndelungat împotriva frigului.

Vor fi surprinşi cei care vin în ajutorul lui cînd văd acea imagine copleşitoare:

„Costumul spaţial lîngă el, rupt în fîşii. Radell întreţinea focul cu bucăţi din cel mai bun şi cel mai costisitor costum spaţial pe care oamenii îl concepuseră vreodată."

Cînd progresul este neputincios, eroul îşi găseşte salvarea în soluţii vechi de cînd lumea.

Omul nu iese niciodată intact din aventura supraumanului.

Dacă e slab, îşi pierde raţiunea şi, cîteodată, viaţa. Dacă nu, el revine mai puternic prin învingerea vechiului său eu şi prin faptul de a fi simţit în acelaşi timp orgoliul şi umilinţa.

Traducere şi adaptare de
Mugurel CORNILĂ şi Gabriel BRĂNESCU

Sala tronului

Imperiul era construit în şapte niveluri concentrice, aşa încît atunci cînd intrai în contact cu Tirania aveai un timp impresia unui tot omogen, cînd, de fapt, orice victorie asupra ei nu reprezenta decît o luptă marginală de care sorţii războiului nu erau decişi în nici o măsură.

Primul conflict l-am avut cu ei atunci cînd eu abia terminasem şcoala militară şi purtam cu multă mîndrie uniforma nouă cu fulgerele încrucişate sub fluturele cap de mort brodat pe epoleţi, semnalînd cunoscătorilor că fac parte din elita celei mai temut arme: Arcaşii lui Memnon: condotierii spaţiului timp.

Te-ai duelat vreodată, pe simulatoare, cu vreun arcaş? Mai mult ca sigur că nu, fiindcă majoritatea voastră află despre noi doar din auzite, că, plictisiţi cum sîntem de lungile antrenamente care ne răpesc tot timpul, în concediile dintre două manevre sîntem mult prea sastisiţi de ciocniri ca să nu preferăm postura de incognito în care să ne vînturăm prin planetele discrete şi paşnice, făcînd, cu aerul cel mai inocent de poeţi ai beţiei albe, curte vreunei efemeride pledînd pentru dragostea liberă, în vreme ce noi ne lălăim pe lîngă ea încercînd să camuflăm cît mai bine aripile înspăimîntătoare sub bluzoanele de foaie de ceapă de vagabonzi siderali. Orice s-ar zice, încă înainte de atacul asupra Troadei, noi eram deja de mult sătui de luptă, şi doar pe voi vă mai încîntau (şi de ce să nu fim drepţi, vă mai încîntă şi astăzi, chiar şi după ce aţi trecut prin toate cîte aţi trecut) defilaţiile armelor sclipitoare, fulgerele de foc ale demonstraţiilor de forţă, şi, poate, cel mai mult, fermecătoarele noastre aripi ucigaşe, imparabilele, invulnerabilele noastre aripi, despre care aţi fost instruiţi de mici copii, prin cărţi, prin basme şi legende, că ele sînt arhetipurile, adică cel mai moral şi perfect lucru posibil pe care îl poate dori cineva, din rîndurile naivilor împărtăşind aceste convingeri aberante, de altfel fiind şi recrutaţi cei ca noi, meniţi a ajunge mai tîrziu, prin sacrificul nostru voluntar de viaţă, confirmările vii ale mitului, păcălitorii păcăliţi ce vor răspîndi mai departe obscurantismul fantasmagoric, pe jumătate realităţi, pe jumătate fantoşe, ascunzînd sub formele bombastice flacăra mistuitoare a Războiului. Cel Ce Distruge se vădeşte astfel a avea un chip mult mai puţin înspăimîntător pentru ochii celui ce îl priveşte din faţă, decît pentru cel ce priveşte din spatele vizierei.

Numele meu este Cine Este Cel Asemenea Lui? şi am semănat moarte în toate trecerile mele prin Intermundii. Semnul meu este o pasăre cu aripi de curcubeu ţinînd în gheare şarpele de foc. Dacă îţi voi arăta vreodată chipul meu cel adevărat, să nu te mire că port masca lui: Stigmatul şi pecetea, Conchista şi Eglisem!

După căderea celui de-al doilea limbus am petrecut o noapte de neuitat cu o detracată siderală tristă şi exaltată. Ne-am cufundat într-o baie de sulf (şi ei îi plăcea să facă baie în Stix ca să-şi sporească senzaţiile tari) trăgîndu-mi peste ochi o glugă chinocefală ce îi creştea într-o excrescenţă subpatibulară.

I-am spus: „Să nu priveşti în ochi mei! Sînt mai adînci decît fintînile din oricare limbus! Să nu priveşti! O să cazi!" dar ea a dorit probabil să sfideze, fiindcă steaua dublă tocmai se ridica atunci, însingerînd bălţile de pucioasă dintre sulităţele negre de stuf.

După prăbuşirea celui de-al treilea limbus, am pus pariu cu unul dintre conducătorii troazi pe arma mea, contra secretului lor, şi am jucat mizele într-un duel pe simulator. EL se credea probabil un vendetator al neamului, dar eu eram în floarea bărbăţiei şi încă îmi mai plăcea să îmi expun puterea şi ştiinţa pentru ca naivii să se minuneze şi să mă nemurească în Iliade şi Odisei. Simulatoarele din lumea lor creau drept spaţiu de duel o lume de sinteză între cei doi combatanţi, fiecare avînd posibilitatea să-şi introducă în realitatea simulată acele elemente noi pe care le credea avantajoase, şi tehnica îndeobşte folosită de ei era prinderea adversarului în propriile lui interpolări care se strîngeau cu fiecare unitate din ce în ce mai stufoasă pînă cînd îl sufocau pe cel mai puţin abil, pe cel care nu cunoştea tertipurile jocului. Lumea simulată devenea pe măsură ce elementele individuale erau introduse în scenariu, aşa încît fiecare armă folosită putea deveni un duşman perfid pe tărîmul alunecos al incertitudinii.

Eram deja condus cu cîteva puncte de final, îmi tîrîiam oboseala printr-o junglă mişunînd de făpturi duşmănoase ce îi erau numai lui prietene (la prima vedere). Din fiecare tufiş mă pîndea cîte o moarte ipocrită. Aşchiile de oţel ale punctelor de final fluierau continuu prin aerul dens ca de mercur, ţintind mai ales în ultimele mele inele ale abdomenului, pe care îmi era imposibil să le trag după mine suficient de repede. Ne impopistraserăm unul pe altul cu tot felul de apendice şi anexe menite să ne împiedice sau să reprezinte ţinte sigure pentru aşchiile de punctaj lansate, şi atunci am fost sigur că este momentul să aplic primul principiu al loviturii lui Memnon. Duşmanul se prezenta în nenumărate trupuri, prin diviziune încercînd să-şi decidă favorabil soarta duelului. Am făcut deci un salt prin timp şi am lovit, plasînd toate loviturile dintr-o dată în toate întrupările lui, declanşînd totodată principiul: să izbeşti prin spaţiul timp de două ori în acelaşi loc, întotdeauna a doua oară atît de repede încît a doua lovitură să ajungă înaintea primei, pentru că dacă prima a fost parată, a doua să lovească în acelaşi loc în care a fost parată, fiindcă numai acolo nu va exista parare; iar dacă eşti lovit în

Realizatoarea emisiunii START SPRE EXTRAORDINAR declară:

„Deşi nu mă omor cu S.F. - ul, ştiu cu ce se mănîncă"

A.B. – Ce înălţime ai, ce greutate, ce parametri? Prezintă-ne emisiunea ta.

M.P. – Am remarcat că e numai o întrebare... bine: greutatea constă în faptul că n-am bani, adică n-am niciodată cîţi (îmi) trebuie; despre înălţime... sper să mă ridic cel puţin la înălţimea speranţelor proprii. Încă le mai am. Sînt Taur atipic, luna mai e cea mai frumoasă, deşteaptă etc-etc-etc lună din an, am absolvit facultatea de geografie (secundar – franceza). Pasiuni (nu glumă!); radio, Carpaţi fără, radio, ness, radio, muzică (rock, jazz, jazz-rock, Sting, Gentle Giant, preclasici şi încă, Ion Bocşa... listă prea lungă...), radio, radio, radio... Şi Radio România Tineret (adică Programul III); deasupra tuturor e numai Vladimir (fiul meu)!

Emisiunea mea nu este emisiunea mea, e a programului RRT, ea încă nu e stereo, pentru că încă mai avem lipsuri la partea tehnică, dar, cu timpul... cine ştie... Eu doar o fac, săptămînal – şi cum mă taie capul. Pe ea o chemă „Start spre extraordinar", s-a născut în 1990, a fost moşită de Radu Comănescu şi Cristina Vasiloiu, apoi a trecut şi pe la Gheorghe Scripcă şi Gabi Mantu, pentru ca, din decembrie 1992 să o cresc eu. Fiecare din autorii ei i-au dat alt specific, mereu a fost altceva, conform personalităţii redactorilor săi... Nici acum nu pot spune că a căpătat o personalitate strictă, încă mai caut „sunetul" unei emisiuni aşa cum îmi doresc. Cauzele-s grămadă şi nu cred că e cazul să le expun aici.

A.B. – Ce înseamnă să faci (cum se face) o emisiune de radio? Dar o emisiune S.F.? Care este rostul sunetului în redarea unei idei?

M.P. – Vrei prea multe într-un spaţiu extrem de mic. Să vedem: păi, o emisiune de radio se face... se face. Acum, e vorba despre ce fel de emisiune vrei să afli cum se face. Eu, de pildă, fac şi emisiuni „conservă" (adică înregistrate în prealabil) – şi emisiuni „live" (Stereopuştimea); „Startul" e emisiune-conservă, eu zic că treaba asta o avantajează foarte mult, chiar dacă, repet, deocamdată nu e stereo. Fiecare tip de emisiune are legi, proprii, stricte, pornind de la scop, forma de emisie şi... restul e secret profesional. Pe scurt, ar fi aşa: adun material „de pe teren" îl prelucrez, scriu comperajul, îl înregistrez, montez benzile şi apoi toată varza asta, numită „negativ", intră la ilustraţia muzicală. Spre deosebire de TV (să zicem), o emisiune de radio cum e „Startul" de fapt nu se face în echipă mare, se face în doi: autorul şi ilustratorul. Echipa mea e compusă din Cristi Butariu – un tip absolut remarcabil în ceea ce face el, adică ilustraţie muzicală. 50% din valoarea unei emisiuni e dată de ilustraţie (care nu înseamnă doar muzica din acea emisiune, ci şi efecte, semnale... şi altele...).

Oricum, legea de bază pentru toate emisiunile pentru puşti şi adolescenţi (cum este emisiunea mea) este că trebuie să fie, în primul rînd, distractive – şi abia apoi instructive. Aici putem vorbi de statistici, de studii sociologice... pe care le-au şi făcut cei din vest. Nu sîntem la şcoală...

A doua întrebare: o emisiune S.F. este în primul rînd o emisiune radio – şi abia apoi e S.F. Deci, legile radioului se aplică, obligatoriu, şi în cazul unei astfel de emisiuni. Apoi abia intervin nuanţările: ce fel de emisiune S.F.? Numai la RRT sînt 3 emisiuni cu acest specific, a mea, mezina, este pentru

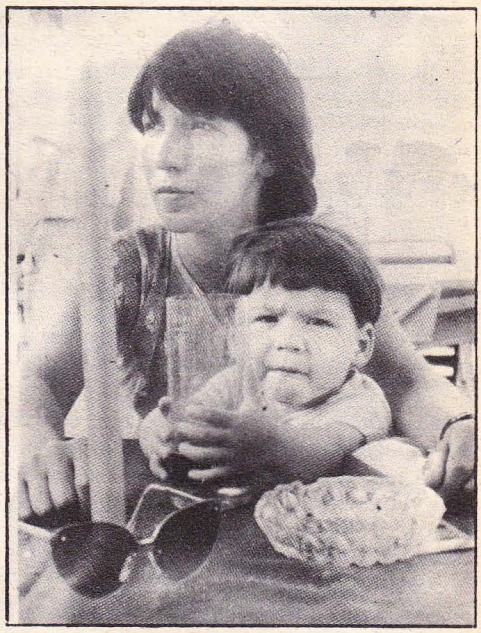

„începători" şi necunoscători, dar care au curiozitatea de a descoperi... nu contează neapărat ce. Chiar S.F.-ul. Îmi convine acest lucru de minune, nu numai pentru că mă simt în tabăra asta, dar e mult mai frumos, mai interesant să stîrneşti curiozitate, interes, senzaţii... ; şi spun că mă simt în tabăra asta pentru că, mărturisesc, nu m-am omorît niciodată după S.F. în mod special. Pasiunea vieţii mele este, a fost, va fi radio. Deci, încerc – cu limbajul specific radioului – să explorez teritoriile bizare ale... ale cui? Pentru că mai e ceva: emisiunea de care mă ocup, chiar pornind de la titlul său, îmi dă voie să-mi bag nasul în tot ceea ce poate fi „altfel", deci şi S.F. Dar nu exclusiv S.F. Zic bine?

spațiu timp să te mai lași o dată în același loc, atît de repede încît a doua lovitură să cadă înaintea primei, anulînd cauza efectului poziției a doua, fiindcă primind a doua lovitură, prima nu mai există, iar fără ea a doua nu mai este cerută.

Am răzbit multitudinea lovind în același timp. Arma mea a sticlit atunci cînd aripile s-au deschis orbitor; și am fost spate în spate cu mine însumi, acoperind sfera întregului pentaplan. Vocea simulatorului a decis victoria mea cu o lovitură de tot punctajul, incluzîndu-mi adversarul ca trup în nume. Așa am aflat de tainicul tron al Împăratului. Căderea limbusurilor nu mi-a mai spus nimic, masacrele devenind inutile porți spre... Spre ce?

Cînd conducătorii lor mai luau și acum atît de arbitrare decizii derutînd orice lege a oricărei rațiuni sfidate, știam, de atunci, că ei nu făceau decît să respecte fără nici o competență, directivele unui for mai presus de înțelegerea profană care hotăra pentru ei.

Acesta era adevăratul dușman, într-adevăr pe măsura unei puteri ca a noastră, și cît timp nu răzbeam pînă la Giniu, victoriile se vădeau suspendări de decizie într-un duel spațio-temporal la nivel de realitate, iar suspendările erau ca și înfrîngeri pe care le-am fi suferit, fiindcă trupurile pe care le striveam în pulbere, împroșcînd cu mocirla din ele mocirla din jur în suferința necontenită de dincolo de cel de-al cincilea limbus căruia nu numai ei, dar nici măcar eu, care eram protejat de armă, nu îi puteam face față, nu însemnau nimic într-o cetate în care eram acum stăpîni peste cele șase limbusuri de foc, după ce împrăștiaserăm peste tot groază, ură și durere, disperare și zbucium, dar nu deciseserăm soarta războiului nici cu o pagină de Istorie mai mult decît în prima clipă, fiindcă în sufletele lor oropsite mai dăinuia speranța, nezdruncinată.

Zadarnic îmi irosisem forțele metagalactice într-un război minor, pe o planetă pitică dintr-un fleac de constelație, într-o înfruntare de nimic – dar cu o forță ce se vădea mai tenace decît cele mai mari comandamente ale Taberelor Războiului Universal. Vîrsta începuse să își spună și ea cuvîntul: tinerii arcași mă considerau deja un veteran al movilei de ruine – iar eu, de fiecare dată cînd credeam că am reușit să aflu cîte ceva despre Împărat, ajungeam să mă conving pînă la urmă că, de fapt m-am înșelat, în vreme ce unitățile temporale treceau, treceau necruțător, și eu eram de-acum aproape asemenea bătrînașilor simțind termenul care se apropia incoruptibil de ultimul soroc admis.

Colindam prin ultimul limbus în urmărirea unei efemeride și cînd, în sfîrșit, am depistat locul spre care se strîngeau toate firele, am pătruns în clădirea tronului, spulberînd cu o singură lovitură năucitoare năluca amfitrionului superficial de sex feminin, răspîndind în trupul de organic durerea – care este mai presus de putința de exprimare a viețuitoarelor.

Era sfîrșitul incursiunii și mă întreceam pe mine însumi acum, la intrarea victorioasă în Sala Deciziilor Arbitrare în care furia mea avea să triumfe. Călcam peste sîni însîngerați de fecioare și peste trupuri strivite de prunci – peste toate semnele imperatoriale. În fața ultimului prag am fost pentru o clipă semnul Gloriei: înfiorător, sumbru, cu părul coliliu, cu barba răvășită, duhnind a sînge, a fum rece în vatra pustie, a destrăbălare – a tot ce poate fi mai înălțător la un război.

Am înfășcat ultimul dintre ritanții păzind – și acesta a atîmat, mic și nesemnificativ, la capătul ghearei mele de oțel străpungînd mănușile de velur mai fin decît poate simți pielea celui mai fin senzor de microparticule – și i-am sfredelit conștiința cu psihotestorul. După confirmarea la întrebarea al cărei răspuns îl cunoșteam deja: „Aici este Împăratul vostru?", și după ce i-am „supt" ce mai era înregistrat prin cutele cortexului, i-am aruncat deoparte cochilia seacă ce a foșnit mototolit, strivindu-se de țărîna în al cărei praf s-a scufundat.

Am estimat, în clipa în care treceam porțile de altar, valul de sînge peste care trecusem pînă la acest prag, ca să pun în balanță și să văd dacă Momentul merită sacrificul adus.

Era o încăpere liniștită, cu ferestre mari, deschise spre cer sub arcuri boltite. Era o încăpere cu pereți goi, fără nimic pe jos, fără nici o mobilă, absolut goală. Curat, liniște, pustiu. Nimeni.

„Deci aici e EL", mi-am zis. Și cînd m-am pătruns de sens, mi-am lăsat aripile în jos – puternicele aripi, inutile acum.

„Asta era. Asta e".

Arcașii mă așteptau să ies, scînteind din aripile mari, cu armele vibrînd neîncetat prin spațiul timp discontinuu, în vreme ce mulțimile spasmodiau însîngerate la picioarele lor, ca talazurile unei mări ucise.

Și eu, veteranul, după nouă unități temporale de luptă, după atîta bătălie încrîncenată, după ce coborîsem limbus cu limbus în tot acest infern îngrozitor de suferință, în loc de Împărat, aduc, ieșind din sala tronului, îngenuncherea mea în public, punînd ofranda armelor pe prag.

Și atunci mulțimea îngenuncheată se ridică și vine spre mine cu gurile și brațele pline de imnuri vechi și de flori ofilite. Mîinile lor mă mîngîie pe aripi, și înțeleg, și ultimul limbus se deschide.

Străinii îmi șterg lacrimile de pe fața ascuțită ca Moartea, că mă supun, îngenuncheat, înfrînt, Împăratului lor. Victoria acestui game stă de partea celui înfrînt, și ceilalți arcași privesc și ei înăuntru și repetă mereu, pe rînd, același lucru: „Bine, dar este o cameră complet goală!", și ceilalți îi aprobă muți, fericiți, eliberați; și arcașii, năuci, își aruncă rîzînd armele pe jos, smulgîndu-și de pe chipuri vizierele și scoțîndu-și armele și aripile. Acum și aici, ne îmbrățișăm și sărutăm unii cu alții, cînd în camera goală razele se cern oblic din ferestrele înalte.

„Troa", ne spunem unii altora. „Ilion". „Trois". „Terra". Imperiul. Împăratul. O cameră pustie.

Mihail GRĂMESCU ✍

A treia: așa cum un regizor de film „vede" filmul încă înainte de a-l face, așa un autor de emisiuni radio „aude" (cu decupaj cu tot) ceea ce, mai tîrziu, va fi emis în eter. Diferența nu constă numai în limbaj, ci și în felul materialului cuprins în ele. Eu lucrez cu material „natural", să zicem, adunat de pe teren, pe care nu-l proiectez eu cum să fie. Îl preiau ca atare, apoi selectez, prelucrez și abia la final încep să clocesc ideea. Pofta vine mîncînd. Nu eu subordonez în totalitate materialul unei idei de „ acasă", ci este un fel de „colaborare" între material și concepțiile mele despre... mă rog... despre. Deci, după ce se întîmplă toate astea se pune problema concordanței între sunetul „interior" și cel de pe banda finală... Și mi-e lene să-ți explic cum vine asta. Oricum, deși pare ușor, oamenii nu prea știu să asculte. Dar asta e o altă poveste...

Sunetul în sine nu e mare lucru. Pentru mine – importantă e alternanța sunetelor, crearea unei atmosfere, a unei stări, a unei senzații... Ce-i aia să exprimi o idee prin sunete? Nu înțeleg prea bine ce vrei să afli, oricum, eu aplic și aici o lege foarte importantă a radioului, aceea de a nu da mură-n gură ascultătorului un mesaj... mă bazez foarte mult pe inteligența celui care ascultă – și evident, și pe simțul umorului... pe puterea de abstractizare... Eu sugerez. Deschid o ușă; bine, nu se pune problema la fel în emisiunile strict informative, în care predomină anunțurile și actualitatea brută, acolo sînt alte legi... Dar și în acestea încerc să predomine „aerisirea", să fie „colorate" și – mai ales – să nu fie plicticoase. De fapt, acesta e lucrul cel mai important.

A.B. – Prin ce se deosebește S.S.E. de celelalte emisiuni S.F.?

M.P. – Da. N-ai ascultat-o?

Eu zic că însăși concepția ei... Acum – care „celelalte"?

Eu îți spun doar ceea ce fac eu. Diferențele le stabilesc alții. Deci – să nu fie plicticoasă. Și mă ghidez după senzațiile mele – dacă pe mine m-ar plictisi, atunci – clar, nu pot pretinde de la alții să simtă altfel. Apoi, mi se mai reproșează uneori că „nu bag" texte... Ce texte? Nu am texte scurte; am tot căutat, mai caut... Radio înseamnă materiale scurte, subliniază te rog, scurte – adică maximum 3 minute (dacă nu-i teatru radiofonic), altfel e revistă citită cu voce tare. Și atunci nu mai e radio și nu mai are sens să discutăm. Aici folosim limbaj specific, deci emisiunile radio trebuie să fie și să rămînă emisiuni radio și nu altceva. Pentru altceva avem și reviste, și edituri, și TV și ce mai vrem noi. Singura excepție pe care am întîlnit-o de cînd fac emisiunea asta e textul lui Lucian Merișca, citit de autor, un text într-adevăr radiofonic, pentru că-mi permitea să-l hăcuiesc în lung și-n lat, să-l colorez, să-l prelucrez... și a ieșit ce a ieșit... Dar cîte texte de acest fel îmi e dat să descopăr? Doar s-a disutat și la Monteoru, sînt texte care pur și simplu se citesc, nu se ascultă. Așa că... Mă rog, pot să-ți trăncănesc 2 săptămîni despre chestia asta, concluzia e că radio e radio și trebuie să-i respectăm legile. Asta e!

A.B. – Cum crezi că vor arăta emisiunile de radio în viitor? Cum ai vrea să fie emisiunea ta?

M.P. – Frumoasă... Da, nu e greu de răspuns. Va crește dinamica (pentru că te referi la emisiunile de la noi, din România, nu?), se va merge pe stilul occidental, rapiditate și esență, gata cu lălăiala, cu poveștile interminabile... Eu îmi doresc să ajung să lucrez cît mai repede pe calculator emisiunile mele. Evident că vor exista și în viitor emisiuni-conservă, au rostul lor bine determinat, chiar dacă ponderea lor va fi mult mai mică. Pentru emisiunea S.S.E. proiectez multe, inclusiv ca o parte din edițiile sale lunare să fie „live". Rămîne de văzut. În rest, proiectele sînt... secrete. Dar știu că va fi chiar un start spre extraordinar, și încă unul extraordinar. Uite-așa.

A.B. – Ținînd cont de faptul că nu ai avut nici un contact cu S.F.-ul pînă în decembrie 1992, crezi că pătrunderea în fandom și-a marcat într-un fel modul de gîndire, modul de viață? Cum îți par fanii din exterior? Dar din interior?

M.P. – Ce-i aia că n-am avut? Cum ai zice „dacă nu-i speed și death, atunci e disco". Am citit și eu S.F., cumpăram cu conștiinciozitate almanahul Anticipația, ascultam emisiunile lui Dan Ursuleanu „Exploratorii lumii de mîine" (aveam timp) – cu sfințenie pot zice, am văzut și ceva filme S.F., ca tot omul, ba, mai mult, am fost și la cenaclul lui Ștefan Ghidoveanu, o singură dată, e drept... mă rog... nu era de mine. Nu m-am omorît, repet, niciodată cu S.F.-ul. Dar asta nu înseamnă că nu știu deloc cu ce se mănîncă... Apoi, la facultate am avut un coleg, Sorin Casapu, nebun după S.F., care mi-a împuiat și mie capul, ca tuturor colegilor de altfel, cu tot felul de bazaconii de gen. Deci...

Dacă m-a marcat... Ce să zic... Am tot mai puțin timp... Nu-mi dau prea bine seama, încă. N-am stat să cuget... pui tu ghilimelele de rigoare. Oricum, am întîlnit oameni deosebiți, de mare valoare... în multe sensuri... Am motive reale să mă bucur. Mai departe.. știu eu? Ce-o da tîrgul și norocul. Nu mă pricep să disec chestiile astea. Sînt sau nu sînt, restul – mă privește – tot atît de mult cît îi privește și pe ceilalți. Fiecare cu ale lui și totul la grămadă... Bine, prefer să nu bat cîmpii, eu sper doar că toate se reflectă în emisiunile mele. Totul e să le și asculți.

Despre fani? Despre fani, numai de bine. Fanii sînt ca peste tot unde există fani. Contează părerea mea? Dacă da, cît? Cum? Unde? De ce? Cînd și pentru cine?

Și pentru că-mi dai voie să profit de JSF, atunci dă-mi voie să spun celor care locuiesc în București că, asemenea postului lui Jack Killian (KJCM), și R.R.T. – stereo poate fi prins, în Capitală pe 98,3 Mhz, FM (adică banda vest). Pentru restul țării – lungimea de undă rămîne 67,8 Mhz FM (banda est). Iar joia, la ora 20 fix, există emisiunea „Start spre extraordinar" care...

A consemnat Adrian BĂNUȚĂ ✍

ARSFan ne iubeşte Făţiş

Chiar dacă ştirea nu a fost prezentată la Actualităţi, evenimentul s-a produs! La Pîrîul rece a avut loc prima Conferinţă Naţională a ARS Fan

Lume multă, bună, zarvă şi mai multă. Zvon de alegeri, program de activităţi pentru perioada imediat următoare a deja trecutei conferinţe şi imediat precedentă viitoarei.

După ce momentele de esoterism organizatoric au fost depăşite s-a trecut la punctul forte al conferinţei, proiectul mult aşteptatului eveniment al anului 1994.

Congresul European de Science Fiction va avea loc anul viitor, la sfîrşitul lunii mai. Gazda EuROcon-ului, Timişoara!

Sărbătoarea ştiinţei şi fanteziei europene se anunţă a fi plină de surprize, atît pentru proSFesionişti cît şi pentru simpli amatori ai genului. Expoziţii de carte SF, românească şi străină, conferinţe, mese rotunde, spectacole, vizionări de filme. Din această nebuloasă europeană, sub titlul generic „Inventînd Europa", nu va lipsi arhitectura viitotrului, muzica şi nici chiar „Fenomenul Dracula"!

Nu încercaţi să întrebaţi care este liantul subtil între inventarea Europei şi contele vampir. Vi se va răspunde că e vorba de un sub-gen sf-ist, cu trimitere directă la literatura „Horror".

Dacă totuşi veţi întreba cu insistenţă, veţi afla că „oricum", tema circumscrisă personajului poartă numele „Dracula şi Antidracula". Nici o legătură cu „Christ şi Antichrist", credem noi, în ciuda faptului că „preacucernicii" confraţi britanici şi-au manifestat nedumerirea aflînd reticenţa gazdelor la titlul propus, de domniile lor, pentru Eurocon, acela de „Dracula Con"!

În fine, spre sfîrşitul lunii mai, Timişoara va fi, după cîte se pare, sub semnul vampirului, absorbind întreaga atenţie a publicului consumator de SF. În acest sens şi-au anunţat sprijinul şi participarea domnii Alexandru Mironov, Ion Hobana, Sorin Antohi, Leonard Oprea şi lista ar putea continua.

Sub blîndele îndrumări ale cerbrilor-şefi Cornel Secu şi Mircea Opriţă amănuntele s-au ordonat, unele cîte altele, stabilindu-se teme, liste de coordonări, comisii şi comitete, liste de moderatori, liste de necesităţi, de invitaţi, de priorităţi.

Adăposturile antiatomice, alimentele concentrate şedinţele de SFerapie, (terapie SF), administrate pe perioada congresului, promit o notă de plată bine împănată, circa o sută patruzeci de milioane. Variaţia raporturilor leu-dolar pare să le ureze „multe înainte".

Aşteptăm cu mult interes reacţiile sponsorilor. Se zvoneşte că firma Panasonic şi-a anunţat deja intenţia de participare. Lista rămîne deschisă.

De reţinut este faptul că organizatorii au în vedere o puternică mediatizare a acestui important eveniment. Vor fi contactaţi nu numai realizatorii emisiunilor radio-tv şi ai publicaţiilor de specialitate, ci întreaga suflare a presei româneşti şi străine interesate în relatarea fenomenului şi în observarea implicaţiilor curentului sf-ist pe plan european. Demarărea acţiunii este prevăzută pentru începutul lunii noiembrie.

Din păcate, în acest moment nu pot fi furnizate prea multe informaţii concrete. Certitudinile vor apare pe parcurs. Deocamdată sînt de reţinut extraordinar de bunele intenţii.

În orice caz, Conferinţa Naţională ARSFan a arătat, încă o dată că, în momentele cele mai fierbinţi, românul dă dovadă de multă, foarte multă imaginaţie.

Alexandru CIOCHIA

Ultima oră

CONVENTIA NATIONALA DE SF

PLOCON '93

Ploieşti 22-24 Octombrie 1993

Programul manifestării

Vineri 22 octombrie

14-18 – Cazare

18,30 – Deschiderea oficială a PloCon 93, videotecă sf

20,00 – Cina

20,45. Amenajarea expoziţiei de carte şi expoziţiei-concurs de arte vizuale

Sîmbătă 23 octombrie

06-08 – Sosirea invitaţilor şi participanţilor , cazarea.

08,00 – Micul dejun.

09,00 – Dez-baterea: „SF-ul românesc şi conflictul dintre generaţii", moderatori: Dan Tărăcilă şi Dănuţ Ivănescu; videoteca SF.

09,30 – Dezbatere: „SF-ul românesc şi curentul cyber-punck", moderatori: Ionuţ Bănuţă şi Mihai Hăulică; videoteca SF.

10,00 – „O oră cu Norman Spinrad" – invitat special: Norman Spinrad.

11,00 – Conferinţă: „Ştiinţe de frontieră" , conferenţiar: FLorin Munteanu.

12,00 – Vernisajul expoziţiei de arte vizuale SF; vernisajul expoziţiei de carte şi publicaţii SF; videoteca SF.

12,30 – Conferinţă: „Ştiinţe de frontieră" , Florin Munteanu.

14,00 – Prînzul

16,00 – Adunarea generală FNTSF: videoteca SF.

17,00 – Dezbatere: „SF-ul şi ecologia", moderator: Ion Hobana, videoteca SF.

17,30 – Lansări de carte de către editurile invitate; videoteca SF.

18,00 – Conferinţă: „Ecologia mentală", conferenţiază: Asociaţia Interferenţe Buzău; videoteca SF.

18,30 – Propuneri pentru premiile „PLOCON 93" şi „EUROCON 94".

19,30 – Cina.

20,30 – Bal mascat SF-cu surprize.

Duminică 24 octombrie

08,00 – Micul dejun.

09,00 – Vo-tarea şi decernarea premiilor „PLOCON 93"; stabilirea pro-punerilor pentru „EUROCON 94"; decernarea premiilor concursului „QUO VADIS?"

10,00 – Cafenea literară, lecturarea prozelor cîştigătoare

11,00 – Închiderea oficială a lucrărilor „ PLOCON 1993", videotecă SF

13,00 – Prînz

Jurnalul SF ocupă poziţia 2128
în catalogul presei.
Printr-o simplă scrisoare,
sau un telefon (3129945)
puteţi deveni
abonatul nostru.

Capsaţi-l pe Norman Spinrad

Deşi cursa Tarom de Paris nu a întîrziat în seara sosirii lui Norman Spinrad şi a graţioasei sale soţii (10 oct. a.c.), zeloşii lucrători din Direcţia Vămilor au avut grijă să păstreze neştirbită faima legendarei noastre companii aviatice păstrîndu-l pe acesta timp de peste 30 de minute la verificarea identităţii (ulterior am aflat că de vină a fost nu mai puţin celebrul clips din lobul urechii stîngi pe motiv de trafic cu pietre preţioase).

Cînd pierdusem deja orice speranţă şi ne gîndeam că fotografiile folosite pentru pregătirea logistică a contactului erau desincronizate temporal, cei aşteptaţi s-au arătat din senin în mijlocul nostru recunoscîndu-ne ei pe noi, împovăraţi de bagajele aferente.

Printre efuziunile inerente oricărei prime întîlniri între oameni care au aceleaşi preocupări am reuşit să-i smulgem promisiunea acordarii unui interviu în exclusivitate revistei noastre.

Confrom legii acţiunii şi reacţiunii ciocnirea atmosferică – Otopeni – Norman Spinrad s-a soldat cu emiterea opiniei că probabil aparţinem zonei tropicale.

Apoi ne-am despărţit fericiţi cu toţii: Norman pentru că ne-a găsit, cei de la Nemira pentru că au găsit ocupant pentru camera închiriată la Hotelul „Palas", iar noi pentru că aveam incredibilul prilej de a admira pedestru cei 16 km. ce ne despărţeau de Bucureşti.

Ionuţ BĂNUŢĂ & Marian IRIMIA

Interviul va fi publicat în numărul 43 (număr dedicat lui Norman Spinrad).

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025